

AZ OLIMPOSZ

HŐSEI I. RÉSZ

AZ ELVESZETT HŐS

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

AZ
ELVESZETT
HŐS

AZ OLIMPOSZ HŐSEI

1. RÉSZ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

*Haley-nek és Patricknek,
a történetek első közönségének,
akik nélkül nem létezne a Félvér Tábor.*

I. + JÁSZON

JÁSZONNAK AZ ELEKTROSOKK ELŐTT IS ROSSZ NAPJA VOLT. Egy iskolabusz hátsó ülésén ébredt, azt sem tudta, hol van, és egy ismeretlen lány kezét fogta. Persze ez nem feltétlenül lett volna rossz. Hiszen a lány csinos volt, csak fogalma sem volt róla, kicsoda, és mit keres mellette. Felült, megdörzsölte a szemét, és gondolkozni próbált.

Kölykök terpeszkedtek az üléseken, iPodjaikat hallgatták, dumáltak vagy éppen horpasztottak. Nagyjából egykorúak lehettek vele... tizenöt-tizenhat évesek. Oké, ez már tényleg ijesztő. Azt sem tudja, hány éves.

A busz egy kátyús úton döcögött, valahol a sivatag közepén, a ragyogóan kék ég alatt. Jászón mérget mert volna venni arra, hogy neki aztán semmi köze a sivataghoz. Megpróbálta felidézni... az utolsó percet, amire még emlékezett.

De a lány megszorította a kezét.

– Jól vagy, Jászón?

A lány kopott farmert, túrabakancsot és sídzsokit viselt. Csokoládébarna, tépettre nyírt haja volt, fonott tincsek keretezték arcát. Nem volt kisminkelve, mintha észrevétlen akarna maradni, de ez nem jött össze neki, mert veszélyesen szép volt. Szeme egy kaleidoszkóp tarkaságát tükrözte, barna volt, kék és zöld.

Jászón elengedte a kezét.

– Jól, csak...

A busz elejében egy férfi elkiáltotta magát:

– Figyelem, nyuszikák!

Az ürge edzőféleségnek tűnt: baseballsapkája teljesen eltakarta a haját, csak gonoszul csillogó szeme látszott ki alóla. Hosszú kecskeszakálla volt, és olyan undorodó pofát vágott, mintha valami penészesbe harapott volna. Vastag karján és izmos mellkasán narancssárga póló feszült, susogós tréningnadrágja és Nike cipője hófehér. Nyakából síp lógott, az övén megafon fityegett. Ijesztő fickó lett volna, ha a testmagassága meghaladja a százötvenhárom centit. Ám amikor megállt az ülések közti folyosón, valaki megkérdezte:

– Még mindig ül, Hedge edző?!

– Hallottam ám! – nézett körül a tettetést keresve. A tekintete megállapodott Jásznonon, még összébb húzta a szemöldökét.

Jásznon gerincén hideg futott végig. Biztos volt benne, hogy az edző tudja, hogy neki itt semmi keresnivalója. Mindjárt felállítja, és választ követel, hogy mit keres a buszon – és Jásznon akkor lesz csak igazán bajban, merthogy erre maga sem tudja a választ.

De az edző szeme továbbsiklott, és megköszörülte a torkát:

– Öt perc múlva megérkezünk. Maradjanak a párjaikkal! Ne veszítsék el a feladatlapjaikat! Ha valamelyik nyuszika bajt találna keverni a kiránduláson, személyesen küldöm vissza, de azt megemlegeti!

Azzal felemelte a baseballütőjét, és olyan mozdulatot tett, mintha hazafutást ütne.

Jásznon a mellette ülő lányra meredt.

– Joga van így beszélni velünk?

A lány vállat vont.

– Mindig így beszél. Ez a Vadon Suli. És mi vagyunk a vadak.

Úgy mondta, mintha egy jól ismert viccet sütött volna el.

– Valami nem stimmel – mondta Jászón. – Nekem nincs itt semmi keresnivalóm.

Az előtte ülő srác röhögve hátrafordult.

– Mennyire igazad van! Ártatlanul kerültünk ide! Én sem szoktam meg hatszor, és Piper sem lopta el a BMW-t.

A lány elpirult.

– Nem loptam el azt a kocsit, Leo!

– Bocs, Piper, rosszul mondtam. Hogy is történt? Csak „rávetted” az eladót, hogy adja kölcsön? – Szemöldökét felvonva Jászónra nézett, mintha azt kérdezné: *Te elhiszed egy szavát is a csajnak?*

Leo a Mikulás egyik krampuszára emlékeztette Jászont fekete, göndör hajával, hegyes fülével és vidám gyerekarcával. Kópés mosolya azonnal arra figyelmeztette az embert, hogy a srác közelében lehetőleg ne hagyjon elől gyufát, kést, villát, ollót. Hosszú, vékony ujjai egyfolytában mozogtak – hol az ülésen doboltak, hol a haját igazgatták a füle mögé, hol terepszínű kabátja gombjait piszkálták. A srác vagy hiperaktív volt, vagy annyira becukrozott-koffeinezett, hogy attól egy vízibivaly is simán szívinfarktust kapott volna.

– Remélem, nálad van a feladatlapod, mert az enyémből már régen köpőcsógolyókat gyúrtam! Miért nézel így rám? Valaki megint összefirkálta az arcom?

– Nem ismerlek – mondta Jászón.

Leo mind a harminckét fogával vigyorgott.

– Aha. Nem a legjobb barátod vagyok, hanem a gonosz klónja!

– Leo Valdez! – kiáltott az edző a busz elejéről. – Valami probléma akadt hátul?

Leo Jászónra kacsintott.

– Ezt figyelj! – fordult előre. – Elnézést, edző úr! Nem jól hallok, megtenné, hogy bekapcsolja a hangosbeszélőjét?

Hedge elégedett morgással kapott az alkalmon. Leccsatolta szíjáról a megafont, és a maga részéről pattogott volna tovább, de hangja úgy szólt a hangosbeszélőből, mintha Darth Vader beszélne. A gyerekek felnevettek. Az edző ismét nekiveselkedett, de a megafon most ezt harsogta:

– A tehén azt mondja: Múúú!

Amikor a gyerekek felvonyítottak a röhögéstől, az edző földhöz vágta a hangosbeszélőt.

– Valdez!

Piper elfojtotta a nevetést.

– Istenem, Leo, ezt meg hogy csináltad?

Leo egy csillagfejű csavarhúzó t csúsztatott ki ruhaujjából.

– Én mindenre felkészülök.

– Komolyan, srácok – könyörgött Jászón. – Mit keresek itt? És hová megyünk?

Piper összevonta a szemöldökét.

– Jászón, csak humorizálsz, ugye?

– Nem! Tényleg fogalmam sincs, hogy...

– Persze hogy csak viccel! – vágott közbe Leo. – Most akarja viszszaadni, hogy a múltkor borotvahabot fújtam a gumicukrára, mi?

Jászón értetlenül meredt rá.

– Nem. Attól tartok, komolyan beszél. – Piper megpróbálta megfogni a fiú kezét, de Jászón elhúzódott.

– Sajnálom – mondta –, de nem tudom, hogy...

– Rendben! – kiabálta Hedge edző. – A hátsó fertály önként kitakarít vacsora után!

A diákok huhogni kezdtek.

– Ez hiányzott – dühnyögte Leo.

De Piper továbbra is Jászont nézte. Mintha nem tudná eldönteni, megsértődjön, vagy sürgősen kezdjen aggódni.

- Bevágtad a fejed? Tényleg nem tudod, kik vagyunk?
Jászón tanácstalanul vállat vont.
- Még ennél is rosszabb. Azt sem tudom, *én* ki vagyok.

A busz egy nagy, vörös homlokzatú épületnél tette ki őket, a semmi közepén. Talán ott is vagyunk, és ez a Nagy Bűdös Semmi Nemzeti Múzeuma, gondolta Jászón. Hűvös szél söpört végig a sivatagon. Jászón ruházata nem volt melegnek mondható: farmerben volt, edzőcipőben, lila pólója fölött vékony szédzseki.

– Akkor jöjjön egy gyorsalpaló amnéziások részére! – kezdte Leo olyan segítőkész hangon, amiből Jászón rögtön leszúrte, hogy a srác nem fog segíteni.

– A „Vadon Középiskolából” jövünk. – Leo nyuszifülekét imitált ujjával a levegőbe. – Ami azt jelenti, hogy rossz fiúk voltunk. A családnk vagy a bíróság úgy döntött, hogy túl sok kalamajkát csinálunk, ezért beutaltak bennünket ebbe a cuki dutyiba... bocsánat, „kollégiumba”. Nevada segglyukába, ahol megtanulhatod, hogyan fuss naponta húsz kilométert a kaktusz-dzsumbujban, és hogyan fonj százszorszépből koszorút a fejedre. Különfoglalkozásként tanulmányi kirándulásokat tehetünk Hedge edzővel, aki baseballütővel tart kordában bennünket. Most már rémlik valami?

– Semmi. – Jászón félénken a többiek felé pislogott. Lehettek vagy húszan, és a fele lány volt. Egyikük sem látszott visszaeső bűnözőnek. Eltűnődött rajta, mit követhettek el, hogy „javítóintézetbe” küldték őket, és hogy ő mit keres közöttük.

Leo a szemét forgatta.

– Nem unod még? Mi, hárman, együtt kezdtük a félét. Összeszokott csapat vagyunk. Te mindent megteszel, amit mondok

neked: nekem adod a desszertedet, megcsinálod helyettem a házi feladataimat...

– Leo! – állította le Piper.

– Rendben. Az utolsó mondatot felejtsd el! Különben tényleg haverok vagyunk. Bár Piper az elmúlt hetekben egy kicsivel több lett számodra havernál...

– Leo, dugulj el! – pirult el Piper. Jászón érezte, hogy ő is elpirul. Ha az embernek ilyen csaja van, arra illene emlékeznie.

– Amnéziás lett, szólnunk kell valakinek – mondta Piper.

– Kinek!? – kérdezte gúnyosan Leo. – Talán Hedge edzőnek? Egy alapos fejbe kólintással próbálná visszatéríteni az emlékezetét.

Az edző a csoport elején haladt, parancsokat osztogatott, a sípját fújva próbálta kettes sorban tartani a diákokat, és időnként homlokráncolva Jászónra pislantott.

– Leo, Jászónnak segítségre van szüksége! – erősködött Piper. – Agyrázkódást kaphatott, vagy...

– Szevasz, Piper! – maradt le egy srác a menetben, hogy csatlakozzon hozzájuk. Az új fiú befurakodott Piper és Jászón közé, és odébb lökte Leót. – Ne foglalkozz ezekkel a seggfejekkel! Te az én párom vagy, talán elfelejtetted?

Az új srácnak Superman-stílusban lenyalt haja volt, napbarnította arcából úgy ragyogtak a fogai, hogy elkelt volna egy figyelmeztető tábla: „Ne nézzen a fogsoromra! Maradandó szemkárosodást okozhat!” Dallas Cowboys-feliratú fölsőt viselt, westernfarmert és csizmát, és úgy mosolygott, mintha ő lenne a javítás csajok mennyei ajándéka.

– Kopj le, Dylan! – morogta Piper. – Nem akarok veled dolgozni.

– Az kizárt! Ez a te szerencsenapod! – Azzal átkarolta Pipert, és behúzta a múzeum főbejáratán. Piper olyan tekintettel pillantott vissza, hogy az felért egy segélyhívással.

Leo felállt, és leporolta a nadrágját.

– Utálok ezt az ürgét. – A kezét Jászón felé nyújtotta, mintha egymásba csimspaszkodva kéne bevonulniuk. – „Dylannek hívnak. Annyira dögös vagyok, hogy randizni szeretnék magammal, csak nem tudom, hogyan csináljam. De jó neked, hogy te randizhatsz velem, olyan szerencsés vagy!”

– Leo – szólalt meg Jászón –, furcsán viselkedsz.

– Mondtad már párszor – vigyorgott a fiú. – Ha nem emlékszel rám, legalább elsüthetem a régi viceimet. Gyere!

Jászón arra gondolt, hogy ha tényleg ez a srác a legjobb barátja, akkor elég hitvány élete lehet, mindenesetre követte Leót a múzeumba.

Végigjárták a termeket, időnként megálltak, hogy Hedge edző kislelőadást tartson nekik a megafonján keresztül, mely vagy egy Sith nagyúr hangján szólalt meg, vagy olyan oda nem illő mondatokat nyögött be, mint „a kismalac azt mondja, uíí!”

Leo, aki állandóan babrált valamivel, most éppen mogyorókból, csavarokból és pipatisztítókból épített valamit.

Jászón túlságosan zavart volt ahhoz, hogy a kiállításra figyeljen, de annyi lejött neki, hogy a Grand Canyonról és a múzeumot birtokló hualapai törzsről szólt.

Néhány lány kuncogva Piperre és Dylanre pillogott. Jászón leszűrte, hogy ők lehetnek az osztály királynői. Egyforma farmert és rózsaszínű topot viseltek, valamint annyi arcfestéket, hogy az már egy halloween-bulira is elég lett volna.

Az egyik csaj megszólalt:

– Hé, Piper! A te törzsed futtatja ezt a kócerajt? Egy esőtáncért ingyen beléphetsz?

A többi csaj felvihogott. Még Piper úgynevezett „barátja” is elnyomott egy mosolyt. A sídzseki ujjától nem látszott, de Jászton biztos volt benne, hogy Piper keze ökölbe szorul.

– Az apám cseroki indián, nem hualapai. De agysejtek nélkül nehéz megkülönböztetni őket, ugye, Isabel?

Isabel megjászott döbbenettel kimeresztette a szemét, és ettől úgy nézett ki, mint egy kipingált bagoly. – Jaj, bocsi! Az *anyukád* volt ennek a törzsnek a tagja? Ó, hát persze! Te nem tudod, ki volt az anyád.

Piper előreugrott, de mielőtt kitört volna a bunyó, Hedge edző felkiáltott:

– Elég legyen ott hátul! Viselkedjenek, vagy kettétöröm a derekukon a baseballütőmet!

A csoport továbbhaladt, de a lányok folytatták a cikizést:

– Jó érzés visszatérni a rezervátumba, mi? – kérdezte az egyik negédes hangon.

– Apuci biztosan túl részeg a melóhoz – mondta egy másik mí-melt együttérzéssel. – Azért lett a kislányából kleptomániás.

Piper úgy tett, mintha meg sem hallaná őket, de Jászton szívesen benyomott volna nekik egyet. Hiába nem emlékezett Piperre és önmagára, a gonoszsgot zsigerből utálta.

Leo elkapta Jászton karját.

– Nyugi! Piper nem szereti, ha helyette vívjuk meg a csatáit. Különb is, ha ezek a csajok megtudnák, ki az apja, földig hajolnának Piper előtt, és azt kiáltoznák: „Nem vagyunk rá méltók, hogy a közeledben lehessünk!”

– Miért? Ki az apja?

Leo hitetlenkedve felkacagott.

– Te tényleg nem viccelsz? Te tényleg nem emlékszel rá, hogy a barátnőd apja...

– Szeretnék emlékezni! De ha még a barátnőmre sem emlékszem, hogyan emlékeznék a faterjára?!

Leo füttyentett.

– Erről komolyan dumálnunk *kell*, ha visszaértünk a szobánkba.

Elérték a kiállítás utolsó termét, ahonnan nagy üvegajtók nyíltak a teraszra.

– Rendben, nyuszikák! – szólalt meg Hedge edző. – Most megnézhetik a Grand Canyont! Lehetőleg ne törjék össze az üvegteraszt! Hetven repülőgépet elbír, szóval a maguk pehelysúlya megse kottyán neki. És ne lökdössék le egymást, mert azzal extra papírmunkát sóznak rám!

– Haver – ámuldozott Leo –, ez nagyon klassz!

Jászonnak egyet kellett értenie. Amnéziája és gyöttrő idegenség-érzése ellenére is lenyűgözte a látvány.

A kanyon szélesebb és nagyobb volt, mint az ember a fotók alapján képzelte. Olyan magasan álltak, hogy a madarak a lábuk alatt köröztek. Százötven méternyire egy folyó kígyózott a kanyon mélyén. Amíg a múzeumban időztek, viharfelhők jelentek meg az égen, és a sziklákra dühös arcokra hasonlító árnyakat vetettek. Jászon minden irányban vörös és szürke szurdokokat látott, mintha egy örült isten késsel hasogatta volna fel a sivatagot.

A fiú szúró fájdalmat érzett a szeme mögött. *Örült istenek...* Honnan szedte ezt? Úgy érezte, mintha valami fontos dolog közelebbe ért volna. Olyanéba, amiről tudnia kellene. Ugyanebben a pillanatban elfogta az összetéveszthetetlen előérzet: veszélyben van.

– Jól vagy? – kérdezte Leo. – Ugye nem akarsz áthányini a korlátot? Mert nincs nálam a fényképezőgépem.

Jászon a korlátot markolta. Izzadt, és a hideg rázta, de nem a magasság miatt. Pislogott egyet, a fájdalom enyhült valamelyest.

– Jól vagyok – nyögte ki. – Csak egy kis fejfájás.

Mennydörgés hallatszott, és egy hideg szellőkés majdnem feldőntötte.

– Ez nem túl bizalomgerjesztő – sandított Leo a felhőkre. – Körülöttünk tiszta az ég, csak felettünk kavarognak viharfelhők. Furcsa, nem?

Jászón felnézett, és belátta, hogy Leónak igaza van. Az üvegterasz fölött sötét felhődiszkosz lebegett, de az ég többi része minden irányban tökéletesen felhőtlen volt. Jászón rossz érzése tovább erősödött.

– Figyelem, nyuszikák! – kiáltotta Hedge edző, és a viharfelhőre nézett, mintha őt is komolyan aggasztaná. – Rövidre kell fogunk a látogatást, úgyhogy munkára! Ne feledjék, kerek mondatokat kérek!

Az ég ismét felmorajlott, és Jászónnak éles fájdalom hasított a fejébe. Önkéntelenül a zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy aranyszínű érmét. Akkora volt, mint egy féldolláros, csak vastagabb és egyenetlenebb. Egyik felén egy harci balta látszódott, a másikon egy babérkoszorús férfi, alatta a következő felirat:

IVLIVS

– Öregem, neked aranyad van? – kérdezte Leo. – Eddig dugdostad előlem?

Jászón eltette az érmét, és azon tűnődött, hogyan került hozzá, és miért van az a furcsa érzése, hogy hamarosan szüksége lesz rá.

– Nem érdekes – mondta. – Csak egy érme.

Leo megvonta a vállát. Valószínűleg az agya is hasonlóan izgága volt, mint a keze.

– Át mersz köpni a korláton?

A feladatlappal nem sokat kínlódtak. Egyfelől azért, mert Jászón figyelmét túlságosan lekötötte a vihar és a tulajdon zaklatottsága. Másfelől azért, mert fogalma sem volt, mit írjon arra, hogy „Nevezd meg három üledékes réteget, amit megfigyeltél!”, vagy arra: „Írj két példát az erózióra!”

Leo sem tudott segíteni. Túlságosan lefoglalta a pipatisztítóból fabrikált helikopter.

– Ezt nézd! – dobta el a kész légi járművet. Jászón biztosra vette, hogy a gépezet azonnal lezuhan, de a pipatisztítóból készült rotorlapátok forogni kezdtek, és félig átszelte a kanyont, mielőtt elfogyott a lendülete, és spirális vonalban lebucskázott a mélybe.

– Ezt hogy csináltad? – csodálkozott Jászón.

Leo vállat vont.

– Ha lett volna nálam néhány hajgumi, még klasszabbat csináltam volna.

– Mi tényleg barátok vagyunk? – kérdezte Jászón.

– Amikor legutóbb ellenőriztem, még azok voltunk.

– Biztos vagy benne? Milyen volt az első találkozásunk? Miről beszélgettünk?

– Hát... – ráncolta a homlokát Leo. – Nem emlékszem pontosan. Hiperaktív vagyok, haver. Nem várhatod el tőlem, hogy emlékezzem minden részletre.

– Én viszont *egyáltalán nem* emlékszem rád. Ahogy a többiekre sem. Mi van, ha...

– Ha neked van igazad, és a többiek tévednek? Ha csak ma reggel termettél közöttünk, és mindannyian hamis emlékeket dédelgetünk rólad?

Jászón fejében egy vékony hangocska ezt mondta: *Pontosan ezt gondolom.*

Persze ez örültség. Mindenki természetesnek vette a jelenlétét, és úgy viselkedett, mintha az osztályba tartozna. Mindenki, kivéve Hedge edzőt.

– Nesze a feladatlap, mindjárt visszajövök! – nyomta a papírt Leo kezébe.

Mielőtt Leo ellenkezni kezdhett volna, Jászson otthagya.

A teraszon nem tartózkodtak idegenek, talán túl korai volt az időpont a turisták számára, vagy elijesztette őket a szokatlan időjárás. A Vadon Iskola diákjai párosával beszélgettek, vagy röhögséltek. Néhány srác aprópénzt dobált a szakadékba. Tizenöt méterrel arrébb Piper próbálta kitölteni a feladatlapját, de az idióta partnere, Dylan, állandóan tapizta a vállát, és villogtatta vakító mosolyát. Piper megpróbálta ellökni magától, és amikor észrevette Jászont, a pillantásával jelezte, hogy segítsen rajta.

Jászson intett, hogy tartson ki. Azután Hedge edzőhöz lépett, aki baseballütőjére támaszkodva a viharfelhőket kémlelte.

– Ez a te műved? – kérdezte Jászontól.

Jászson hátrált egy lépést.

– Már mint micsoda? – Mintha úgy hallotta volna, hogy az edző az imént a vihar megidézésével vádolta.

Az edző rávillantotta rosszindulatú, apró malacszemeit a sapkája ellenzője alól.

– Velem ne szórakozz, kölyök! Mit keresel itt, és miért akarsz beleköpní a levesembe?

– Vagyis... maga nem ismer engem? Nem vagyok a tanítványa? Hedge felhorkant:

– A mai napig színedet se láttam.

Jászson a megkönnyebbüléstől majdnem elsírta magát. Legalább nem bolondult meg. Egyszerűen rossz helyen volt.

– Nézze, uram, nem tudom, hogyan kerültem ide. Csak felébredtem az iskolabuszban. Annyit tudok, hogy nem itt van a helyem.

– Ebben igazad van. – Hedge recsegő hangja mormogássá tompult, mintha bizalmas információkat akarna közölni. – Ügyesen bánsz a Köddel, ha ezekkel a sráccokkal elhiteted, hogy ismernek, de engem nem téveszt meg. Már napok óta szörnyszagot szimatolok. Tudom, hogy beszivárgott közénk. De neked nem szörnyszagod van. Neked félvérszagod van. Szóval, ki vagy, és honnan szalasztottak?

Az edző szavainak nagy részét ugyan nem értette, Jászón mégis úgy döntött, hogy őszintén válaszol.

– Nem tudom, ki vagyok. Nincsenek emlékeim. Magának kell segítenie.

Hedge edző úgy tanulmányozta a fiú arcát, mintha olvasni próbálna Jászón gondolataiban.

– Nagyszerű – dűnnyögte az edző. – Legalább őszinte voltál.

– Persze hogy az voltam! De mit akart azokkal a szörnyekkel meg félvérekkel mondani? Ugye csak virágnyelven beszélt?

Hedge résnyire húzta a szemét. Jászón lelkének egyik fele azon tűnődött, hogy a férfi örült-e, de a másik fele tudta, hogy nem az.

– Figyelj, kölyök, nem tudom, ki vagy, csak azt, hogy *mi*. És hogy bajt jelentesz. Most már három hozzád hasonlót kell megvédenem kettő helyett. Te vagy a különleges csomag? Erről van szó?

– Miről beszél?

Hedge az égre nézett. A felhők sötétebbek és sűrűbbek lettek, és éppen a terasz felett örvénylettek.

– Ma reggel – kezdte a férfi – üzenetet kaptam a Táborból, mely szerint elindult egy mentőosztag, hogy felvegyen egy különleges csomagot. De részleteket nem árultak el. Én meg azt gondoltam magamban, hogy rendben. Az a két félisten, akiket szemmel tartok, elég erős, és idősebb a többinél. Tudom, hogy rájuk talált az ellenség, mert érzem a szörnybűzt a csoportban. Azt hittem, a Tábor ezért akarja olyan sebbel-lobbal kimenekíteni őket. Aztán

idepottyantál *te* a semmiből. Szóval, mégis te vagy a különleges csomag?

Jászón szemeödrében tovább élesedett a fájdalom. *Félvérek. Tábor. Szörnyek.* Továbbra sem tudta, miről beszél Hedge, de az agya rendesen lefagyott tőle. Mintha az elméje olyan információkhoz próbálna hozzáférni, amiknek ott kellene lenniük, ám mégsem találta őket.

Előrebukott, de Hedge edző elkapta. Töpszliségéhez képest vasizmokkal rendelkezett.

– Hé, nyuszifül! Azt mondd, nincsenek emlékeid? Oké. Akkor rád is vigyázni fogok az osztag megérkezéséig. Majd az igazgató megoldja az ügyet.

– Milyen igazgatóról és milyen Táborról beszél?

– Türelem, az erősítés hamarosan itt lesz. Bízunk benne, hogy nem történik semmi, amíg...

Villám hasította ketté az eget, és a szél dühöngve feltámadt. A feladatlapok a Grand Canyonba vitorláztak, és a terasz meg rázkódott. A diákok sikítózva bukdácsoltak, vagy a korlátot markolták.

– Mondanom kell nekik valamit – morogta Hedge. Majd a megafonjába üvöltött: – Mindenki befelé! A tehén azt mondja, múúú! Lefelé a teraszról!

– Mintha azt mondta volna, hogy stabil – kiabálta Jászón a viharban.

– Normális körülmények között az – értett egyet Hedge. – De most nem beszélhetünk normális körülményekről. Gyere!

II. + JÁSZON

A VIHAR KISEBB HURRIKÁNNÁ NŐTTE KI MAGÁT. Tölcsérfelhők nyúltak a terasz felé, mint egy szörnymedúza csápjai.

A diákok visítva menekültek az épületbe. A viharos szél elsöpörte füzeteiket, dzsekijeiket, sapkáikat és hátizsákjaikat. Jászong mecsúszott a síkos padlón.

Leo elvesztette az egyensúlyát, és kis híján átbukfencezett a korláton. Szerencsére Jászong elkapta a kabátját és visszarántotta.

– Kösz, haver! – kiáltotta Leo.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – kiabálta Hedge edző.

Piper és Dylan kinyitotta az ajtót, és elkezdtek beterelni a többieket. Piper sídzsékije vadul csapkodott a szélben, sötét haja arcába hullott. Jászong arra gondolt, biztosan fázhat, de a lány nyugodtnak tűnt, és magabiztosnak. Miközben azt ismételte, hogy minden rendben lesz, befelé noszogatta osztálytársait.

Jászong, Leo és Hedge edző feléjük indult, de mintha futóhomokon sprinteltek volna. Harcolniuk kellett a széllal, ami folyton visszataszította őket.

Dylan és Piper az utolsó diákot is beterelte, aztán képtelenek voltak tovább tartani az ajtót. A szárnyak becsapódtak, és ők kint rekedtek a teraszon.

Piper rángatni kezdte a kilincset, amíg a többiek belülről verték az üveget, de az ajtó nem engedett.

– Dylan, segíts! – kiáltotta Piper.

De Dylan csak idiótán vigyorgott, miközben a Cowboys-mezét lobogtatta a szél, mintha hirtelen nagyon is élvezné a vihart.

– Bocs, Piper – felelte. – Én befejeztem a munkát.

Legyintésétől Piper az ajtónak csapódott, majd a terasz padlójára csúszott.

– Piper! – ugrott volna előre Jászón, ha a szél nem gátolja meg benne, és az edző nem löki hátra.

– Edző – mondta Jászón –, engedjen!

– Jászón, Leo, maradjatok mögöttem! – parancsolta Hedge. – Bízátok rám! Tudhattam volna, hogy ő a szörny!

– Mi?! – kezdte Leo, de egy aljas feladatlap az arcába csapódott, és alig tudta levakarni magáról. – Milyen szörny?

Az edző sapkája lerepült a fejről, és göndör tincsei közt két dudort vettek észre. A rajzfilmfiguráknak szokott ilyen lenni, ha alaposan fejbe kólintják őket. Hedge edző felemelte baseballütőjét, mely már csak nyomokban hasonlított átlagos ütőre. Átváltozott egy fáról tört, rücskös bunkósbottá, és itt-ott ágak meg levelek álltak ki belőle.

Dylan őrült mosolyt villantott rá.

– Ugyan már, *edző!* Miért nem engedi, hogy a fiú vívjon meg velem? Maga már kiöregedett ebből, nem? Különben nem nyugdíjazták volna, és nem dekkolna ebben az ostoba iskolában. Az egész szezont végigjátszottam a csapatában, és fel sem ismert. Romlik a szaglása, tata!

Az edző dühös, állati hangot hallatott, ami közel állt a mekegéshez.

– Elég volt, nyuszika! Most rögtön lecsaplak!

– Azt hiszi, hogy egyedül megvéd három félvért, öreg? – kacarászott Dylan. – Sok szerencsét hozzá!

Dylan Leóra mutatott. Tölcsérfelhő csapott le rá, és Leo úgy repült le a teraszról, mintha lehajították volna. Valahogy sikerült megfordulnia esés közben, és oldalra csapódott, neki a kanyonfalnak. Csúszni kezdett lefelé, miközben vadul tapogatózott kapaszkodót keresve. Végül tizenöt méterrel a terasz alatt sikerült beakasztania körmét egy vékony párkányba.

– Segítség! – kiáltott fel. – Kötelet ide! Gumipókot! Bármit!

Hedge edző odadobta az ütőjét Jászonnak.

– Fogalmam sincs, ki vagy, de remélem, megállod a helyed! Foglald le ezt az izét – bökött Dylanre –, amíg segíték Leónak!

– Hogyan akar segíteni? Talán szárnyai vannak? – csodálkozott Jászon.

– Nem kellene ide szárnyak. Mászni fogok. – Az edző lerúgta a cipőjét, és Jászon majdnem szívinfarktust kapott. Hedge-nek ugyanis nem lábai voltak. Hanem kecskepatái. Vagyis – jutott el Jászon agyáig a következtetés – a homlokából kiálló dudorok sem púpok, hanem szarvak.

– Maga egy faun – állapította meg Jászon.

– Szatír vagyok! – csattant fel Hedge. – A faunok rómaiak. De ezt később is ráérünk megbeszélni.

Hedge átugrott a korláton, patával előre megcélozta a kanyonfalat. Elképesztő rugalmasságról tett tanúbizonyságot, amikor egyik bélyeg nagyságú kiszögelléstől a másikig ugrált, és közben nem győzött elhajolni a forgószelektől.

– Hát nem aranyos? – fordult Jászon felé Dylan. – Most te jössz, öcsi!

Jászon Dylan felé hajította a bunkósbotot. Ekkora szélben nem sok esély volt rá, hogy célba talál, de az ütő Dylan felé zúgott, és

amikor az megpróbált elhajolni előle, még utána is kanyarodott, aztán olyan erővel csapta fejbe, hogy térdre rogyott.

Piper nem volt olyan kába, mint látszott, felkapta a mellé guruló dorongot, de mielőtt használhatta volna, Dylan felállt, és vér – *arany* vér – csordult le homlokán.

– Szép próbálkozás, öcsi – meredt Jászonra. – De legközelebb ügyesebb légy!

A terasz megremegett, az üvegen hajszárepidések cikáztak végig. A múzeumba szorult diákok abba hagyták a dörömbölést, és rémülten figyelték a fejleményeket.

Dylan teste egyszerűen füstté vált, mintha molekulái közt engedett volna a ragasztás. Arca felismerhető maradt, ahogy ragyogó mosolya is, de a testét örvénylő, fekete pára alkotta. Szemei elektromos szikrák voltak egy élő viharfelhőben. Fekete füstszárnyak nőttek a hátából, amikkel a terasz fölé emelkedett. Ha lenéne gonosz angyalok, éppen így néznének ki, vélekedett Jászon.

– *Ventus* vagy – szaladt ki a száján, bár fogalma sem volt róla, honnan ismeri ezt a szót. – Egy viharlélek.

Dylan nevetése ahhoz a hanghoz hasonlított, mint amikor a tornádó letép egy háztetőt.

– Örülök, hogy eddig vártam az akcióval, félisten. Leórol és Pipperről már hetek óta tudtam. Bármikor megölhettem volna őket. De az úrnőm azt mondta, hamarosan megérkezik a harmadik is. Aki különleges lesz. Halálodért busásan megjutalmaz majd engem.

Dylan két oldalán tölcserfelhők jelentek meg, majd *ventusokká* változtak, szellemszerű fiatalemberekké, akiknek füstös szárnyaik voltak, és villámló szemük.

Piper fekvé maradt, úgy tett, mintha elájult volna, de továbbra is szorosan markolta a husángot. Arca sápadt volt, de határozott pillantásából Jászon kiolvasta az üzenetet: *Vond el a figyelmüket, én majd hátulról leütöm őket!*

Csinos, okos és kegyetlen. Jászont azt kívánta, bárcsak emlékezne rá, hogy együtt jártak.

Ökölbe szorított kézzel felkészült a támadásra, de soha nem jutott el addig.

Dylan felemelte a kezét, és az ujjai közt cikázó elektromossággal mellkason lőtte Jászont.

Bang! Jászont hanyatt vágódott, szájában égett alufólia íze áradt szét. Felemelt fejjel konstataálta, hogy ruhája füstölög. A villám egyenesen belé vágott, és bal cipőjét lerobbantotta a lábáról. Lábujjai feketélltek a koromtól.

A viharszellem felkacagott. A szél őrjöngött. Piper tiltakozva kiabált, de hangja vékonynak tűnt, és távolinak.

Jászont a szeme sarkából észrevette Hedge edzöt, aki Leóval a hátán mászott felfelé a sziklán. Piper már állt, és az ütővel csapkodott, próbált megszabadulni a két újonnan érkezett viharszellemtől, de azok csak játszottak vele, mint macska az egérrel. Az ütő úgy suhant át a testükön, mintha ott sem lennének. És Dylan, a fekete szárnyú, világító szemű tornádó, Jászont fölé hajolt.

– Állj! – kiáltotta rekedten Jászont, és amikor feltápáskodott, nem tudta volna megmondani, ő lepődött meg jobban, vagy a viharszellemek.

– Hogyan maradtál életben?! – villogott Dylan teste. – Ennyi villám húsz ember megöléséhez is elegendő lett volna.

– Most én jövök – felelt Jászont.

A zsebébe nyúlt, és kivette az arany érmét. Hagyta, hogy az ösztönei átvegyék az irányítást. A levegőbe pöckölte a pénzt, mint már oly sokszor életében. De amikor elkapta, a tenyerében egy kard jelent meg. Egy gyilkos élességű, duplapengés fegyver.

A recés markolat éppen a kezébe illett. Az egész fegyver aranyból volt: markolattól a keresztvason át a pengéig.

Dylan vicsorogva hátrálni kezdett, és két társára nézve felkiáltott:

– Mi lesz már? Kicsináljátok még ma?

A két viharsszellem nem örült a feladatnak, de elektromosságtól sercegő ujjakkal Jászón felé repültek.

Jászón az első szellem felé sújtott. A penge áthatolt a lényen, és füsttete szétfoszlott. A második szellem egy villámmal próbálkozott, de Jászón hártotta a kardjával. Egy lépés előre – egy gyors dőfés, és a második viharsszellem aranyorként hullott szét.

Dylan felvonított dühében. Úgy nézte a padlót, mintha bízna társai feltámadásában, de az aranyport messze sodorta a szél.

– Ez lehetetlen! *Ki* vagy te, félvér?

Piper a döbbenettől még az ütőjét is leejtette.

– Jászón, ezt hogy...?

Hedge edző ebben a pillanatban rugaszkodott vissza a teraszra, Leót úgy dobta le a válláról, mint egy liszteszsákot.

– Reszkessetek, szellemek! – üvöltötte, és megfeszítette kurta karját. Csak akkor vette észre, hogy már csak Dylan maradt, amikor körbenézett.

– A pokolba is, fiú! – csattant fel az edző. – Hagyhattál volna nekem is belőlük! Imádom a kihívásokat!

Leo talpra állt, és hangosan zihált. Megalázottnak érezte magát, és mindkét kezéből szivárgott a vér a sziklamászástól.

– Hé, Szuperbak! Vagy ki a fene maga... Most estem le a rohadt Grand Canyonba, nekem ne emlegessen újabb kihívásokat!

Dylan rájuk fújt, de Jászón félelmet fedezett fel a tekintetében.

– Fogalmad sincs róla, mennyi ellenséged ébredt fel, félvér. Az én úrnőm *minden* félistennel végezni fog. Ezt a háborút *nem* nyerted meg.

A fejük felett lebegő viharból kaotikus erő robbant ki. A teraszon repedések futottak végig. Az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntenék, és Jászónnak le kellett guggolnia, hogy ne vágódjon hanyatt.

A felhő közepén feketén és ezüstösen örvénylő lyuk keletkezett.

– Az úrnóm visszaparancsol! – örvendezett Dylan. – És te velem jössz, félisten!

Jászónra támadt, de Piper hátulról rávetette magát. Bár füstből állt a teste, Pipernek mégis sikerült fogást találni rajta, és henteregve a padlóra estek. Leo, Jászón és az edző előreugrott, hogy segítsenek a lánynak, de a szellem dühödtt sikoltást hallatott. Szökőárt bocsátott rájuk, ami feldöntötte őket. Jászón és Hedge edző a hátsójukra estek, Jászón kardja pedig messzire csúszott az üvegen. Leo alaposan bevverte a fejét, az oldalára fordulva kábán nyögdecsejt, és összekucorodott. Piper járt a legrosszabbul. Dylan ledobta a hátáról, ő meg átesett a korláton, s most fél kézzel kapaszkodva lógott a mélység fölött.

Jászón elindult a lány felé, de Dylan felüvöltött:

– Akkor ezzel is beérem! – Megragadta a félig öntudatlan Leo karját, és emelkedni kezdett vele. A vihar még vadabban forgott, és úgy szippantotta be őket, mint egy porszívó.

– Segítsen valaki! – kiáltotta Piper.

Aztán lecsúszott a keze a korlátról, és sikítva zuhanni kezdett.

– Mentsd meg, Jászón! – kiáltotta Hedge.

Az edző komoly bak-fu mozdulattal ugrott a szellem után. Kinyújtott patájával kirúgta Leót a szellem markából. Leo komolyabb sérülések nélkül a padlóra huppant, Dylan pedig elkapta az edző karját. Hedge megpróbálta felöklelni, aztán megrúgta, miközben káromkodva lenyuszikázta. A levegőbe emelkedtek, egyre nagyobb sebességgel.

Hedge edző még egyszer lekiáltott:

– Mentsd meg a lányt! Ezzel elboldogulok! – Aztán a szatír a szellemmel együtt spirális alakban a felhők közé emelkedett, és eltűnt.

Mentsd meg a lányt?!, ismételte magában Jászón. *De már késő...*

Ám megint győztek az ösztönei. A korláthoz futott. *Teljesen örülttél vagyok*, gondolta, azzal levetette magát a mélybe.

Jászón nem a magasságtól félt. Hanem attól, hogy palacsintává lapul a százötven méterrel alatta fekvő kanyonfenéken. Biztosra vette, hogy az egész akcióval csak annyit ér el, hogy Piper nem egyedül fog meghalni, de azért a törzséhez szorította a karját, és fejfelé előre siklani kezdett. A kanyonfal elsuhant mellette, mint egy gyorscsévélő film. Úgy érezte, mintha az arca lehámozódna a koponyájáról.

Egy másodperc múlva beérte a vadul kapálózó lányt. Elkapta a derekát, aztán behunyt szemmel várta a véget. Piper felsikoltott. Jászón fülébe szél füttyült. Azon tűnődött, milyen lesz a halál. Anynyit gyanított, hogy nem túl kellemes. Azt kívánta, bárcsak elkerülhetnék a becsapódást.

Aztán a szél hirtelen elállt. Piper abbahagyta a sikítást, és fuldokolva levegő után kapott. Jászón azt hitte, már meghaltak, de a becsapódás elmaradt.

– Já-já-Jászón – dadogta Piper.

A fiú kinyitotta a szemét. Már nem zuhantak. Harminc méterrel a folyó fölött lebegtek.

Magához szorította a lányt, aki a fiúhoz fordult, hogy megölelhessen. Majdnem összeért az orruk. Piper szíve olyan erősen vert, hogy Jászón a ruhán keresztül is érezte.

Lehelete fahéjillatú volt.

– Te hogy tudsz...?

– Sehogy – felelte. – Tudnék róla, ha képes lennék repülni.

Aztán megint eszébe jutott: *Hiszen azt sem tudom, ki vagyok.*

Jászón elképzelte, hogy emelkednek. Piper rémulten kapott levegő után, amikor hirtelen magasabbra lendültek. *Mégsem lebegünk*, állapította meg Jászón. A lába alatt nyomást érzett, mintha egy gejzír tetején egyensúlyoznának.

– Megtart bennünket a levegő – mondta.

– Akkor utasítsd, hogy tartson jobban! És vigyen ki innen!

Jászón lenézett. Legegyszerűbb megoldásnak az tűnt, ha lassan leszállnak a kanyon fenekére. Aztán felfelé tekintett. Az eső már elállt. A nem szűnő dörgések és villámlások ellenére a felhők sem tűntek olyan vészesnek. Persze semmi nem garantálta, hogy a szellem nem tér vissza. Fogalma sem volt, mi történhetett Hedge edzővel. És az eszméletét veszített Leót is fent hagyták.

– Segítenünk kell nekik – mondta Piper, mintha Jászón gondolataiban olvasna. – Fel tudnál...?

– Próbáljuk meg! – *Fel*, gondolta Jászón, és kilöttek az ég felé.

Más körülmények között nagyon klassznak találta volna, hogy képes meglovagolni a szelet, de *a sokkból is megárt a sok*, ahogy mondani szokás... Amikor leszálltak a teraszon, Leóhoz futottak.

Piper megfordította a fiút, Leó felnyögött. Katonazubbonyából csavarni lehetett a vizet, haja a szörnyportól – amiben alaposan meghempergett – aranyfényel csillogott. De legalább életben volt.

– Az az ostoba... ronda... bakkecske – motyogta.

– Hová ment? – kérdezte Piper.

Leo az égbe mutatott.

– Azóta nem jött vissza. Légyszi, mondjátok, hogy nem ő mentette meg az életemet!

– Pedig kétszer is – felelte Jászón.

Leo még hangosabban felnyögött.

– Mi történt? A tornádósrác, az aranykard... aztán bevertem a fejem. Ennyi, ugye? Csak képzeltem az egészet?

Jászón majdnem elfeledkezett a kardról. A fegyverhez lépett, és felvette. Tökéletesen egyensúlyozott pengéje volt. Valami azt súgta neki, hogy forgassa meg. Így is tett. A kard forgás közben visszaváltozott érmévé, és a tenyerébe pottyant.

– Igen – bólogatott Leo. – Most már tuti, hogy hallucináltam.

Piper megborzongott esőtől átázott ruhájában.

– Jászón, azok a micsodák...

– Ventusok – mondta. – Viharszellemek.

– Na, azok. Szóval úgy viselkedtél, mintha... nem először láttál volna ilyet. Ki vagy te?

Jászón megrázta a fejét.

– Ezt próbáltam elmagyarázni. Hogy fogalmam sincs róla.

A vihar elvonult, és a Vadon Iskola diákjai rémülten pislogtak ki az üvegajtó mögül. Biztonsági őrök feszegették a zárat, nem sok sikerrel.

– Hedge azt mondta, három félvérre kell vigyáznia – jutott eszébe Jászónnak. – Azt hiszem, ránk gondolt.

– És az a dolog, amivé Dylan átváltozott – borzongott meg Piper. – Istenem, el sem hiszem, hogy képletesen és szó szerint is *csapta nekem a szelet*. Minek hívott bennünket? *Félisteneknek?*

Leo háton fekvé bámulta az eget. Nem nagyon izgatta a felkelés.

– Nem mondhatnám, hogy istenien érzem magam – sóhajtotta. – Ti hogy vagytok ezzel?

Reccsenést hallottak, mint amikor egy száraz ág letörik, és a terasz repedései között tágulni kezdett a rés.

– Le kell jutnunk innen – mondta Jászón. – Talán, ha...

– Oookééé! – szakította félbe Leo. – Nézzetek fel, és mondjátok, hogy azok nem repülő lovak!

Jászón először azt hitte, Leo *tényleg* nagyon bevverte a fejét. Aztán észrevette a kelet felől közeledő, sötét foltot. Túl lassú volt ahhoz, hogy repülő lehessen, madárnak meg túl nagy. Amikor

közelebb ért, a foltból két szárnyas lény bontakozott ki: szürkék voltak, négy lábúak és teljesen ló formájúak. Eltekintve a hétméteres szárnyszélességtől. A lovak egy rikító színűre festett járművet húztak, egy harci szekeret.

– Megjött az erősítés – újságolta Jászón. – Hedge említette a mentőosztagot.

– Mentőosztag? – tápázkodott fel Leo. – Ez rosszul hangzik.

– És hová akarnak bennünket vinni? – kérdezte Piper.

Jászón figyelte, ahogy a szekér leszáll a terasz túlsó végén. A repülő lovak összecsuhták szárnyukat, és idegesen átügettek az üvegen, mintha éreznék, hogy hamarosan szilánkokra törnek. Két tinédzser állt a szekéren – egy magas, szőke lány, valamivel idősebb lehetett Jászónnál, és egy izmos, borotvált fejű srác, akinek olyan volt az arca, mint egy téglarakás. Farmert és narancssárga, rövid ujjú pólót viseltek, hátukon pajzs lógott. A lány lepattant a szekérről, mielőtt az megállt volna. Kirántott törrel Jászónék felé szaladt, amíg az izompacsirta megfékezte a paripákat.

– Hol van? – kérdezte a lány. Szürke szemében vad fény csillogott, és némi meglepődés.

– Kicsoda? – kérdezett vissza Jászón.

A lány úgy vonta össze a szemöldökét, mintha Jászón válaszát elfogadhatatlannak tartaná. Aztán Leo és Piper felé fordult.

– Hol van Gleeson? A védelmező, Gleeson Hedge?

Az edző keresztnéve Gleeson? Leo elnevette volna magát, ha a délelőtt nem lett volna annyi ijesztő fordulattal telezsúfolva. Gleeson Hedge: futballedző, kecskeember és félvértestőr. Miért ne?

Leo megköszörülte a torkát.

– Elfújta a... szél.

– Egy ventus – javította ki Jászón. – Egy viharszellem.

A szőke lány felvonta a szemöldökét.

– Úgy érted, *anemoi thuellai*? Mert ez a görög neve. Ki vagy te, és mi történt?

Jászón megpróbálta elmesélni, de a lány szürke szemébe nem volt könnyű belenézni. A történet felénél járt, amikor az izmos fickó odajött hozzájuk. Mellkasa előtt összefont karral meredt rájuk. Bicepszére szivárvány volt tetoválva, ami meglehetősen furcsán hatott.

Amikor Jászón a történet végére ért, a szőke lány nem tűnt túlzottan elégedettnek.

– Nem, nem, nem! Megígérte, hogy itt lesz. Megígérte, hogy ha eljövök, megkapom a választ.

– Annabeth – morogta a kopasz. – Nézd! – mutatott Jászón lábára.

Jászón szinte el is felejtette, hogy bal cipőjét lerobbantotta a villám. Lába nem fáj, bár leginkább egy széndarabra hasonlított.

– Az egycipőjű ember – mondta a kopasz. – Ő a válasz.

– Ugyan, Butch! – ellenkezett a lány. – Az kizárt dolog! Átvágtak! – Úgy meredt az égre, mintha valami problémája lenne vele. – Mit akartok tőlem? – sikította az égboltnak. – Mit tettetek vele?

A terasz megremegett, és a lovak sürgetően felnyerítettek.

– Annabeth – mondta a kopasz –, mennünk kell! Ezt a hármat elvisszük a Táborba, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább. A viharsszellemek minden percben visszatérhetnek.

A lány egy kicsit még füstölgött magában.

– Rendben – nézett Jászónra sértetten. – Később visszatérünk az ügyre.

Azzal sarkon fordult, és a szekér felé masírozott.

Piper a fejét rázta.

– Mi *baja* a csajnak? Mi folyik itt?

– Engem is érdekelne – értett egyet Leo.

– Ki kell juttatnunk benneteket innen – közölte Butch. – Útközben elmagyarázom.

– Én ezzel a lánnyal nem megyek sehová – mutatott Jászón a szőkére. – Szerintem meg akar ölni.

Butch habozott a válasz előtt.

– Annabeth rendes lány. Nézzétek el a viselkedését! Látomása volt, mely szerint ide kell jönnie, hogy megtalálja az egycipőjű embert. Állítólag ő a probléma kulcsa.

– Milyen probléma? – kérdezte Piper.

– Az egyik táborlakót keresi, akinek három napja nyoma veszett – mondta Butch. – Lassan esztét veszti az aggodalomtól. Remélte, hogy itt lesz.

– De kicsoda?

– A fiúja – felelt Butch. – Egy bizonyos Percy Jackson.

III. ✦ PIPER

AVIHARSZELEMEKKEL, KECSKEEMBEREKkel és repülő fiúkkal teli délelőtt után Pipernek be kellett volna golyóznia. De szimplán csak rettegett.

Kezdődik, gondolta. Ahogy megálmodta.

Leóval és Jászonnal a szekér hátuljában álltak, míg Butch a gyepelőt fogta, és a szőke lány, Annabeth, egy ezüst tájolóeszközzel navigált. Átvágtattak a Grand Canyon felett, majd kelet felé folytatták útjukat. Piper dzsekijén átfúj a jeges szél. Mögöttük újabb viharfelhők gyülekeztek.

A szekér összevissza zötykölődött, biztonsági öv sehol, ráadásul a hátulja nyitott volt. Piper azon gondolkozott, vajon Jászton újra elkapná-e, ha leesne. A délelőttnek különben ez volt a leginkább zavarba ejtő része. Nem az, hogy Jászton repülni tudott – hanem hogy ismeretlenként ölelgette őt.

Piper fél éve azon ügyködött, hogy összejöjjenek, és Jászton ne csak barátként tekintsen rá. Nagy nehezen elérte, hogy végre megcsókolja. Az elmúlt pár hét élete legboldogabb két hete volt. Aztán a három nappal ezelőtt látott álmot mindent romba döntött: egy szörnyű hang szörnyű híreket közölt vele. Senkinek sem beszélt róla, még Jásztonnak sem.

Most már a fiút is elvesztette. Valaki kitörölte a memóriáját, és most a legrosszabb, szakítás utáni, „levégőnek nézlek” forgatókönyvet

produkálja. Piper legszívesebben sikított volna. Jászson mellette állt: azok a kék szemek, az a rövidre nyírt, szőke haj, az a csinos kis heg a felső ajkán. Az arca kedves és gyöngéd, de mindig egy kicsit szomorú. Most is csak a horizontot bámulta, és észre sem vette őt.

Eközben Leo hozta a szokásos, idegesítő formáját.

– Tök jó! – köpött ki egy kósza pegazustollat a szájából. – Hová megyünk?

– Biztonságos helyre – hangzott Annabeth felelete. – Pontosabban a magunkfajták egyetlen biztonságosnak számító helyére. A Félvér Táborba.

– Félvér? – kapta fel a fejét Piper, ugyanis utálta ezt a szót. Anyyniszor lefélévérezték – fél-csiroki, fél-fehér –, és egyik sem ment dicséretszámba. – Ugye, ez valami rossz vicc?

– A félistenségünkre utal vele – mondta Jászson. – Mi félig halandók, félig istenek vagyunk.

Annabeth hátranézett.

– Sokat tudsz, Jászson. Igazad van, a félistenségekre utaltam. Az én anyám például a bölcsesség istennője, Athéné. Butché Írisz, a szivárvány istennője.

Leo kuncogni kezdett.

– Az anyukád a szivárvány istennője?

– Valami nem tetszik, haver? – kérdezte Butch.

– Nagyon is tetszik. De a szivárvány... nem túl férfias.

– Butch a legjobb lovasunk – közölte Annabeth. – Remekül bánnik a pegazusokkal.

– A szivárvány-pónikkal... – motyogta Leo.

– Mindjárt leváglak a szekérről – figyelmeztette Butch.

– Félistenek – mondta Piper. – Ti azt hiszitek, hogy... Ti azt hiszitek, hogy mi...

Villám villant. A harci szekér megrázkódott, és Jászson felkiáltott:

– A bal kerék lángol!

Piper hátradőlt. A kerék tényleg égett, és a szekér oldalát fehér lángok nyaldosták.

A szél felbőgött. Piper hátranézett, a felhőkből sötét alakok váltak ki, újabb viharszellemek süvítettek a szekér felé. Csak ezek jobban hasonlítottak lovakra, mint angyalokra.

– Ezek meg...? – kezdett a kérdésbe.

– Az anemoiok különböző alakokban képesek megjelenni – világosította fel Annabeth. – Néha emberi alakot öltenek, néha csődörét, a kaotikusságuktól függ. Kapaszkodjatok! Ez rázós lesz!

Butch a pegazusok közé csapott, azok pedig rákapcsoltak. A szekér sebességét alig lehetett szemmel követni. Piper gyomra a torkába ugrott, és amikor visszatért a megszokott helyére, már egészen máshol jártak.

Balról szürkén nyújtzkodott az óceán. Jobbról hóborította mezők, utak és erdők terpeszkedtek. Az alattuk lévő völgyet három oldalról havas csúcsok csipkái keretezték, északról víz határolta, és úgy zöldellt, mint a tavasz szigete. Piper antik görög templomokhoz hasonló épületeket vett észre, látott még egy nagy, kék házat, egy kosárlabdapályát, egy tavat és egy izzani látszó mászófalat. Ám mielőtt felfoghatta volna, hogy valójában mit lát, a kerekeik kiestek, és a szekerük zuhanni kezdett.

Annabeth és Butch megpróbálta kézben tartani az irányítást. A pegazusok iparkodtak, hogy a levegőben tartsák a szekeret, de a hipersebesség kiszívta minden erejüket, és egy ötfős szekér súlya egyszerűen soknak bizonyult még nekik is.

– A tó! – kiáltotta Annabeth. – Célozd meg a tavat!

Pipernek eszébe jutott, hogy apja egyszer azt mondta: magasból vízbe csapódni éppen olyan rossz, mint betonra.

Aztán – PLACCS!

A legrosszabb a hideg volt. A víz alatt elvesztette tájékozódó képességét, azt sem tudta, merre van a fent és a lent.

Annyi ideje maradt, hogy ezt gondolja: *Milyen hülye halál!* Aztán a zöld derengésben arcok jelentek meg előtte. Hosszú, fekete hajú lányok ragyogó, sárga szemmel. Rámosolyogtak, a hóna alá nyúltak, és felfelé úsztak vele.

Aztán kidobták a partra, ahol levegő után kapkodva didergett. Butch a közelben állt, és a pegazusokról vagdosta le az elszakadt hámokat. A lovak szerencsére nem sérültek meg, viszont a szárnyukkal csapkodva rengeteg vizet fröcsköltek mindenfelé. Jászón, Annabeth és Leo már a parton volt. Kíváncsiskodó kölykök vették körbe őket, plédeket adtak nekik. Valaki felsegítette Pipert. Úgy látszik, errefelé rendszeresen potyogtak a tóba emberek, mert a táborlakók nagy, bronz levélfújóhoz hasonló dolgokkal a kezükben Piperhez szaladtak, forró levegőt fújtak rá, és két másodperc múlva a ruhája tökéletesen száraz volt.

Vagy húsz táborlakó sertevertélt körülöttük – a legfiatalabbak kilencévesek, a legidősebbek tizenhét-tizenkilenc évesek lehetnek –, mindannyian Annabethéhez hasonló narancssárga, rövid ujjú pólót viseltek. Piper visszaneézett a vízre, és a felszín alatt meglátta azokat a furcsa lányokat, hajuk lebegett az áramlásban. Integtek neki, mintha azt mondták volna, „isten véled”, aztán eltűntek a mélyben. Egy másodperccel később a szekér roncsát is utánuk hajították a tóból, a szerkezet fröcskölve és recsegve ért partot.

– Annabeth! – furakodott át a tömegen egy fiú, akinek tegez és íj lógott a hátán. – Azt mondtam, *kölcsönveheted* a szekeret, és nem azt, hogy tönkreteheted!

– Nagyon sajnálom, Will! – sóhajtott a lány. – Megjavítom!

Will gondterhelt arccal nézett a törött szekérre, aztán alaposan szemügyre vette Pipert, Leót és Jászont.

– Ők azok? Idősebbek tizenháromnál. Miért nem jelentkezett eddig senki értük?

– Jelentkezett? – hüledezett Leo.

Mielőtt Annabeth elmagyarázhatta volna, Will megkérdezte:

– Sikerült Percy nyomára bukkanni?

– Nem találtunk semmit – ismerte be Annabeth.

A táborlakók pusmogni kezdtek. Piper nem sejtette, ki lehet ez a Percy, de úgy tűnt, hogy az eltűnése nagy port vert fel.

Egy újabb lány lépett ki a tömegeből. Magas volt, ázsiai vonásokkal, haja sötét és csigás, sminkje kifogástalan. Valahogy sikerült elérnie, hogy a farmer és a narancssárga póló úgy álljon rajta, mint egy nagyestélyi. León csak átsiklott a pillantása, de Jásznon megakadt – mintha őt már méltónak találná, hogy ránézzen. Pipernek olyan ajakbiggyesztés jutott, mintha kukából kihalászott, egyhetes burrito lenne. Piper ismerte ezt a lánytípust. A Vadon Középiskolában sok hozzá hasonlóval kellett megküzdenie, ahogy a többi, rohadt suliban is, ahová édesapja bezsuppolta. Azonnal tudta, hogy ellenségek lesznek.

– Hát – kezdte a lány –, remélem, hogy megérték a fáradságot.

Leo felhorkant:

– Köszí! Mi vagyunk az új állataid?

– A helyzetben nincs semmi vicces – mondta Jászon. – Igazán adhatnál néhány választ, mielőtt ítélkezni kezdesz fölöttünk! Például, hogy hol vagyunk? Miért vagyunk itt? Meddig kell itt maradnunk?

Pipernek hasonló kérdései lettek volna, csak túlságosan ideges volt ahhoz, hogy feltegye őket. *Megérik a fáradságot.* Ha ismernék az álmát! Nem is képzelik, hogy...

– Jászon – kezdte Annabeth –, ígérem, hogy minden kérdésedre választ adunk. Drew – fordult a szépségkirálynőhöz –, minden félisten megérdemli, hogy megmentsük. De elismerem, az akció nem hozta meg a várt eredményt.

– Hé – vágott közbe Piper –, nem mi kértük, hogy hozz ide minket!

– De mi sem, édesem – szipogott egyet Drew. – A hajad mindig olyan, mintha döglött borz lenne a fejedben?

Piper előrelépett, hogy megüsse a lányt, de Annabeth közbeszólt:

– Állj!

Piper leállt. Drew-tól egyáltalán nem félt, de Annabethet nem szerette volna ellenségévé tenni.

– Azon vagyunk, hogy a vendégeink otthon érezzék magukat nálunk. Mindegyik kap egy kísérőt, aki körbevezeti a Táborban. Reméljük, a ma esti tábortúznél valaki elismeri őket.

– Elárulnátok, hogyan kellene *elismerni* bennünket? – kérdezte Piper.

Mindenki egyszerre szisszent fel. Aztán a táborlakók hátrálni kezdtek. Piper először azt hitte, valami nagyon rosszat mondott. Aztán észrevette, hogy az arcok furcsa, vörös fényben úsznak, mintha valaki meggyújtott volna egy fáklyát a háta mögött. Amikor megfordult, elfelejtett levegőt venni.

Leo feje fölött egy izzó kalapács háromdimenziós képe lebegett.

– Így – mutatott rá Annabeth.

– Mit csináltam? – hátrált Leo a tó felé, aztán felnézett, és felnyekkent: – Kigyulladt a séróm?! – Lehajolt, de a szimbólum követte. Úgy hajlongott, mintha valamit írni akart volna lángoló fejével a levegőbe.

– Ez nem jó jel – kezdte Butch. – Az átok...

– Fogd be, Butch! – mondta Annabeth. – Leo, téged most ismert el fiaként egy...

– Isten – fejezte be Jászón. – Ez Vulcanus jele, ugye?

Minden szem felé fordult.

– Jászón – tudakolta Annabeth. – Honnan tudsz ilyeneket?

– Fogalmam sincs.

– Vulcanus? – követelte Leo a választ. – Még csak nem is szeretem a *Star Trek*et! Miről hadováltok?

– Héphaisztosz római neve Vulcanus, ő a kovácsok és a tűz istene.

Az izzó kalapács kihunytt, de Leo tovább csapkodott, mintha még mindig követné.

– *Minek az istene a kicsoda?*

Annabeth az íjas srác felé fordult.

– Will, körbevezetnéd Leót? És bemutatnád a lakótársainak a Kilences Bungalóban?

– Persze, Annabeth.

– Miféle Kilences Bungaló?! Én nem vagyok se Hulk, se *ánusz!* – ellenkezett Leo.

– Na, gyere, Mr. Spock, majd én elmagyarázok mindent! – Will a fiú vállára tette a kezét, és a bungalók felé kormányozta.

Annabeth visszafordult Jászón felé. Piper általában nem szerette, ha más lányok bámulják a fiúját, de Annabeth nem úgy nézett rá, mint egy jóképű fickóra. Sokkal inkább úgy, mint egy bonyolult ábrára szokás.

– Nyújtsd ki a karod! – mondta végül.

Amikor Piper észrevette, mit néz a másik lány, elkerekedett a szeme. Jászón a „fürdőzés” után levette széldzsekijét, és fedetlené vált a jobb karja belső felén lévő tetoválás. Piper csodálkozott, hogy eddig nem vette észre. Milliószor látta már Jászón karját. A sötét és feltűnő tetoválás nem jelenhetett meg *csak úgy*. A vonalkódszerű, egyenes vonalak fölött egy sas látszódott a következő felirattal: SPQR.

– Nem láttam még ilyen jelet – mondta Annabeth. – Hol szerzed?

Jászón a fejét rázta.

– Már én is kezdem unni, hogy ezt szajkózom folyton, de nem tudom.

A táborlakók előrefurakodtak, hogy közelebbről megnézzék Jászont tetoválását. A jel majdnem annyira nyugtalanította őket, mint egy hadüzenet.

– Mintha a bőrödbe égették volna – vélte Annabeth.

– Így is történt. – Jászont arca megrándult, mintha fájdalom hatott volna belé. – Vagyis... gondolom. Nem emlékszem.

Senki sem szólt. Egyértelmű volt, hogy a táborlakók Annabethet tartják vezetőjüknek. Most is az ő döntésére vártak.

– Kheirónhoz kell mennie – közölte végül Annabeth. – Drew, megtennéd, hogy...

– Ezer örömmel! – karolta át a fiút a szépség. – Erre, cicafiú! Bemutatlak az igazgatóknak. Ő egy... nagyon *érdekes* fickó. – Gúnyosan Piperre nézett, aztán Jászont a domb tetején álló nagy, kék ház felé vezette.

A tömeg széteszlott, végül csak Annabeth és Piper maradt a parton.

– Ki az a Kheirón? – kérdezte Piper. – Jászont bajban van?

Annabeth habozott.

– Ez jó kérdés. Gyere, körbevezetlek! Beszélünk kell.

IV. ✦ PIPER

PIPER GYORSAN RÁJÖTT, hogy Annabeth gondolatai egészen máshol járnak.

Felsorolta a Tábor felettébb vonzó programkínálatát – a varázsijásztól kezdve a pegazuslovgláson át a lávafalig és a szörnyekkel való küzdésig –, de olyan fahangon, mintha lélekben máshol járna. Megmutatta a nyitott étkezőpavilont, amely a Long Island-szorosra nézett. (Nem tévedés, a New York-i Long Island-szorosra. A harci szekérrel *ennyire* messze jutottak.) Annabeth elmondta, hogy a Félvér Tábor elsősorban nyári táborként működik, de akadnak, akik az egész évet itt töltik, és mostanra már annyi a táborlakó, hogy a Tábor még télen is szinte teli van.

Piper azon tűnődött, ki működteti a tábort, és honnan tudták, hogy ő és a barátai idetartoznak? Meg hogy egész évben itt kell-e maradnia, és hogy az említett sportágakban jól teljesít-e majd? Például szörnyharcból meg lehet bukni? Milliányi kérdés merült fel benne, de Annabeth hangulatát tekintve inkább magában tartotta őket.

Amikor megmászták a Tábor szélén álló hegyet, Piper visszafordult, és önfeledten rácsodálkozott az elébe táruló csodálatos panorámára: az északnyugati erdőre, a szépséges tengerpartra, a patakra, a kenuzó-tóra, a zöldellő mezőre és a bungalókra, erre a

furcsa, a görög omega írásjel alakjában rendeződő épületcsoportra. A bungalók a központi tér körül patkó alakban helyezkedtek el, a patkó két végéből épületfarkincák nyúltak ki. Piper húszat számolt össze. Az egyik arany színben ragyogott, a másik ezüstben. Némelyiknek fű nőtt a tetején. Látott egy vöröset, amelyet drótakadályok vettek körbe. Egy másik bungaló fekete volt, és neonzöld fáklyák álltak ki a homlokzatából.

A Tábor a havas tájban, a hósapkás hegyek között külön világot alkotott.

– A völgy védett a halandó tekintetektől – világosította fel Annabeth. – Ahogy látod, az időjárás is mi irányítjuk. Mindegyik ház egy-egy görög istené. A gyermekeik élnek benne.

Úgy nézett Piperre, mintha kíváncsi lenne, mit szól a hallottakhoz.

– Azt mondd, az anyám egy istennő?

Annabeth bólintott.

– Meglepően nyugodtan fogadod.

Piper nem tudta volna megmondani, miért is nem csodálkozik. Nem akarta bevallani, hogy ez megmagyaráz sok furcsaságot, amit az évek során átélt. Megmagyarázza az apjával folytatott vitákat, amikor hiába követelte tőle az édesanyja képét, és hogy az apja miért nem mondta el neki, miért hagyta ott őket a nő. De leginkább az álom miatt nem érte meglepetésként. *Hamarosan rád találnak, félisten* – dörögte a hang. – *Ha megtörténik, kövesd az utasításainkat! Ha együttműködsz, az apád talán életben marad.*

Piper felsóhajtott.

– A délelőtt történtek fényében könnyebb elhinni. Szóval, kicsoda az anyám?

– Hamarosan kiderül – mondta Annabeth. – Hány éves is vagy? Tizenöt? A félvéreket általában tizenhárom éves korukban ismerik el a szülei. Így szól a megállapodás.

– A megállapodás?

– Tavaly nyáron ígéretet tettek... hosszú történet... De megígérték, hogy felvállalják félisten gyermekeiket. Hogy jelentkeznek értük tizenhárom éves korukban. Néha egy kicsit lassabban megy, de láttad, hogy Leót is milyen gyorsan felvállalták, amikor ideért. Hamarosan veled is megtörténik. Biztosra veszem, hogy a tábor-tűznél megkapod a jelet.

Piper azon tűnődött, vajon ő is egy nagy, fénylő kalapácsot kap-e a feje fölé, vagy – amilyen az ő szerencséje – valami cikisebb dolgot. Teszem azt egy lángoló vombatot. Akárki is az anyja, Piper biztos volt benne, hogy nem büszke kleptomániával és egyéb problémákkal küszködő lányára.

– Miért éppen tizenhárom éves korunkban?

– Minél idősebb leszel – magyarázta Annabeth –, annál több szörny próbál megölni. Általában tizenhárom éves korod körül kezdenek vadászni rád. Azért küldünk védelmezőket az iskolákba, hogy megtaláljanak benneteket, és elhozzanak a Táborba, mielőtt késő lenne.

– Olyanokat, mint Hedge edző?

Annabeth bólintott.

– Ő egy... szatír. Félig ember, félig kecske. A szatírok a Tábornak dolgoznak, megkeresik a félisten-palántákat, védelmezik, és amikor elérkezik az idő, elhozzák őket.

Piper simán elhitte, hogy Hedge edző félig kecske. Ugyanis látta már enni. Soha nem volt oda az edzőért, furcsállta is, hogy az feláldozta magát értük.

– Mi lett vele? – kérdezte. – Amikor felrepültünk a felhők közé... örökre eltűnt?

– Nem lehet tudni – grimaszolt fájdalmas arccal Annabeth.

– A viharszellemek... kemény ellenfelek. Még a leghatásosabb,

mennyei bronzból készült fegyvereink is átsiklanak rajtuk, ha nem éred őket készületlenül.

– Jászon kardja porrá változtatta őket – emlékezett Piper.

– Akkor szerencséje volt. Ha jól találod el a szörnyeket, megsemmisíted és visszaküldöd őket a Tartaroszba.

– Tartarosz?

– Egy mély gödör az Alvilágban, ahol a legrosszabb szörnyek élnek. Úgy is mondhatnánk, hogy a gonoszság feneketlen gödre. De a lényeg, hogy ha egy szörny megsemmisül, hónapokig vagy évekig eltart, amíg újraformálódik. Mivel az a Dylan nevezetű viharsszellem meglógott, kétlem, hogy sokáig életben tartaná Hedge edzőt. De Hedge védelmező volt, tehát tisztában kellett lennie a rizikóval. A szatíroknak nincsen halandó lelkük. Fának vagy virágnak, vagy más hasonlónak születnek újjá.

Piper lelki szemei előtt az edző egy nagyon mérges árvácskaként jelent meg. De ettől nem érezte magát jobban.

Letekintett az alattuk álló bungalókra, és rossz érzés telepedett rá. Hedge az életét adta azért, hogy épségben eljusson ide. Valamelyik bungaló az édesanyjáé, ahol a fivérei és nővérei laknak – újabb emberek, akiket el kell árulnia. *Tedd, amit parancsolunk!* – mondta a hang. *Vagy szörnyű következményei lesznek.* Kezét a hóna alá dugta, hogy ne látszódjon, mennyire remeg.

– Minden rendben lesz – biztatta Annabeth. – Itt barátok közt vagy. Itt mindenkinek rázós élete volt. Tudjuk, min mész át.

Azt erősen kétlem, gondolta Piper.

– Az elmúlt öt évben öt iskolából csaptak ki. Szinte nem maradt hely, ahová apám be tudna adni.

– Csak ötből?! – kérdezte Annabeth, még hozzá teljesen komolyan. – Piper, mi itt mind megrögzött bajkeverők hírében állunk. Hétéves voltam, amikor elsöktem otthonról.

– Tényleg?

– Legtöbbünknel figyelemzavart vagy diszlexiát állapítanak meg, gyakran mindkettőt...

– Leo hiperaktív – mondta Piper.

– Pontosan. Tudod, miért? Mert ő is harcra született, mint mi. Nyugtalanok vagyunk, robbanékonyak. Nem illünk az átlagos kölykök közé. Ha tudnád, hogy Percynek mennyi baja volt a... – Az arca hirtelen elsötétült. – Szóval, a lényeg, hogy a félistenek reputációja meglehetősen rossz. Te hogyan kerültél bajba?

Ha valaki ezzel a kérdéssel állt elő, Piper többnyire bunyózni kezdett, vagy villámgyorsan témát váltott, vagy elterelő hadműveletbe kezdett. Most maga sem tudta, miért, de őszintén felelt:

– Loptam – mondta. – Nem igazi lopások voltak ezek...

– Szegények vagytok?

– Dehogy! – kacagott fel Piper keserűen. – Mégis loptam... nem tudom, miért. Gondolom, a figyelem miatt. Az apámnak csak akkor volt rám ideje, ha bajba kerültem.

Annabeth bólintott.

– Ismerős szituáció. Azt mondd, nem igazi lopások voltak, ezt hogy érted?

– Hát... senki sem hisz nekem. Se a rendőrök, se a tanárok, még az emberek sem, akiktől ezt-azt elkértem. Annyira össze vannak zavarodva, hogy letagadják az igazságot. Pedig az az igazság, hogy én soha nem loptam. Csak elkértem tőlük bizonyos dolgokat. Ők meg odaadták. Még a felnyitható tetejű BMW-t is. Elkértem, mire az eladó azt mondta, persze, vidd csak! Később rádöbbsent, mit tett, és utánam küldte a zsarukat.

Piper várt. Megszokta, hogy az emberek ilyenkor le hazugozzák, de amikor felnézett, Annabeth bólogatott.

– Érdekes. Ha az apád lenne isten, azt mondanám, Hermész gyermeke vagy, a tolvajok istenéé. Ő mindenkit rá tud venni mindenre. De az apád halandó...

– Teljes mértékben – értett egyet Piper.

Annabeth tanácstalanul megrázta a fejét.

– Akkor nem tudom. De egy kis szerencsével az anyád ma este jelentkezik érted.

Piper titkon abban bízott, hogy mégsem. Ugyanis, ha az anyja egy istennő, akkor az álmáról is tud, nem? Tudhatja, mit parancsoltak neki. Piper azon gondolkozott, vajon az olimposzi istenek a gonosz gyermekeiket villámcsapással büntetik-e, vagy Alvilág-fogságra ítélik őket?

Annabeth Piper arcát tanulmányozta. Piper tudta, hogy óvatosan kell fogalmaznia. Annabeth nagyon okos lány. Ha valaki rájönne a titkára...

– Gyere! – mondta végül. – Valamit meg kell nézнем.

Még feljebb másztak, amíg el nem érték a hegytetőn lévő barlangot. Csontok és régi kardok heverték előtte a földön. A bejáratot kígyóhímezéses selyemfüggöny takarta, kétoldalt fáklyák égtek. Egy bizarr bábszínházra emlékeztetett.

– Mi van mögötte? – kérdezte Piper.

Annabeth bedugta a fejét, aztán sóhajtva visszahúzta a függönyt.

– Továbbra sincs senki. Egy barátnőm lakik itt. Már napok óta várom, hogy visszatérjen, de még mindig semmi.

– A barátnőd egy barlangban él?

Annabeth majdnem elmosolyodott.

– A családjának luxuskérója van Queensben, ő meg egy connecticuti leányiskolába jár. De amikor itt van, akkor barlangban lakik, igen. Ő az Orákulum, ő mondja meg a jövőt. Reméltem, hogy segít nekem...

– Megtalálni Percyt – találta ki Piper.

Annabethnek ekkor az utolsó csepp ereje is elfogyott, képtelen volt tovább tartani magát. Leroskadtt egy sziklára, arca olyan fájdalmas grimaszba torzult, hogy Piper kukkolónak érezte magát.

Kényszeredetten elfordította a fejét. A hegytető felé nézett, ahol egyetlen fenyőfa magasodott az ég előtt. A legalsó ágán csillogott valami – egy szőrös, arany lábtörlő.

Nem... mégsem lábtörlő volt. Egy báránygyapjú.

Oké, gondolta Piper. Elvégre egy görög táborban vagyunk, biztos van egy aranygyapjú-másolatuk. Aztán észrevette a fa tövét. Először azt hitte, hogy vastag, lila csövet tekertek köré. De a csőnek hüllőszerű pikkelyei voltak, karmos lába, és egy aranszemű kígyófejben végződött, ami az orrlyukain át füstöt eregetett.

– Az... egy sárkány – nyögte ki. – Az meg az *igazi* aranygyapjú?

Annabeth bólintott, de alig figyelt rá. Leejtett vállakkal ült, megdörzsölte az arcát, és remegve felsóhajtott.

– Bocs, kicsit fáradt vagyok.

– Mindjárt elájulsz – mondta Piper. – Mióta keresed a fiúdat?

– Három napja, hat órája és húsz perce.

– Azt sem tudod, hogy mi történt vele?

Annabeth megrázta a fejét.

– Mindketten nagyon izgatottak voltunk, mert korábban kezdtük a téli szünetet. Kedden találkoztunk a Táborban, és azt hittük, van három közös hetünk. Hogy majd milyen jó lesz. A tábor-tűz után adott egy jóéjt-puszt, majd a szállására vonult, és reggelre eltűnt. Az egész Tábort átkutattuk utána. Kapcsolatba léptünk az édesanyjával. Több módon is próbáltuk elérni, de semmi. Egyszerűen eltűnt.

Piper gondolkozni kezdett. *Három napja*, tehát éppen azóta, hogy az óriás először beszélt hozzá.

– Mióta vagytok együtt?

– Augusztus óta. Augusztus tizennyolcadika óta egészen pontosan.

– Éppen azóta, hogy megismertem Jászont. De mi csak néhány hete járunk – mondta Piper.

Annabeth arca megrándult.

– Piper... ami ezt a dolgot illeti. Jobb lesz, ha leülsz.

Piper sejtette, miről lesz szó. Úrrá lett rajta pánik, mintha a tüdeje kezdett volna megtelni vízzel.

– Figyelj, tudom, hogy Jászon azt hiszi... hogy ma csak úgy *megjelent* az osztályban. De ez nem igaz. Már négy hónapja ismerem.

– Piper – kezdte szomorúan Annabeth –, ezt a Köd miatt hiszed.

– A *tök* miatt? – lepődött meg Piper.

– A K-ö-d miatt. Ez egy lepel, amely elválasztja a halandók világát a varázslat világától. Mivel a halandók agya nem lenne képes feldolgozni az istenek és a szörnyek létezését, a Köddel elleplezzük a valóságot. A halandók így olyan formában láthatják a dolgokat, amit már képesek felfogni. Az emberek szeme például simán átsiklana a völgyön, és a sárkányt szippantócsőnek hinnék.

Piper nagyot nyelt.

– De te mondtad, hogy nem egyszerű halandó vagyok, hanem egy félisten.

– A félistenek is megtéveszthetők. Láttam már ilyen. A szörnyek például behatolnak egy suliba, és embernek adják ki magukat, és mindenki azt *hiszi*, ismeri az illetőt. Azt hiszik, már régóta ott van velük. Mert a Köd nem csak a memóriát alakítja át, de emlékeket is létrehoz olyan dolgokról, amik soha nem történtek meg.

– De Jászon nem szörny! – ellenkezett Piper. – Ő ember vagy félisten, vagy mit tudom én, mi. Az én emlékeim nem hamisítványok. *Teljesen* igaziak. Igazából meggyújtottuk Hedge edző gatyáját,

és az iskola tetejéről tényleg együtt néztük a meteorrajt, és azt a mamlaszt igazából rá tudtam ott venni, hogy végre megcsókoljon...

Azon kapta magát, hogy összevissza beszél, és az egész Vadon Iskolában eltöltött félévről beszámol Annabethnek. Az első naptól kezdve szerette Jászont. Olyan kedves és türelmes volt vele, és még a hiperaktív Leóval is kijött, tolerálta a hülye vicceit. Pipert sem az elkövetett örültségei alapján ítélte meg. Órákig beszélgettek, csillagokat néztek, és lassan – végre – egymás kezét is megfogták. Ezek az élmények *nem lehetnek* hamisítványok.

Annabeth lebiggyesztette az ajkát.

– Piper, a memóriád sokkal jobb, mint az átlagos emberé. Ezt el kell ismernem, és nem tudom, miért van ez úgy, ahogy van. De ha ennyire ismered...

– Jól ismerem!

– Akkor mondd meg, honnan jött?

Piper úgy érezte magát, mint akit orrba vágtak.

– Biztosan mondta, csak...

– Máig nem vetted észre a tetoválását. Beszél valaha neked a szüleidről vagy a barátairól? Vagy legalább a legutóbbi iskolájáról?

– Ne-ne-nem tudom, de...

– Piper, mi Jászon családneve?

Piper agya leblokkolt. Fogalma sem volt, mi Jászon vezetékneve. Ez hogy lehet?

Sírva fakadt. Kompletthülyének érezte magát. Leült Annabeth mellé, és simán darabokra hullott. Ez túl sok volt neki. Mindent, ami ebben az örült, szomorú életében jó volt, most el akarnak venni tőle?

Igen – mondta az álom. *Igen, ha nem teszed azt, amit parancsolunk.*

– Hé – folytatta Annabeth –, minden rendben lesz! Jászon itt van velünk, és ki tudja, lehet, hogy igazából összeemelegedtek!

Ez nem tűnt túl valószínűnek. Nem, ha az álom igazat mondott. De erről nem beszélhetett.

Letörölt egy könnyecseptet az arcáról.

– Azért hoztál fel ide, hogy a többiek ne lássák, hogy sírok, ugye?

Annabeth megvonta a vállát.

– Gondoltam, hogy nem lesz könnyű. Tudom, milyen érzés elveszteni egy szerelmet.

– Én még mindig képtelen vagyok elhinni... Tudom, hogy volt valami köztünk. Csak most az egész elmúlt, és mintha nem ismerne rám. Miért éppen ma bukkant fel közöttünk, ha tényleg úgy történt, ahogy mondod? Hogy került a buszra? Miért nem emlékszik a múltjára?

– Jó kérdések – ismerte el Annabeth. – Talán Kheirón választ ad majd rájuk. De most helyet kell keresnünk neked. Készen állsz rá, hogy visszamenjünk?

Piper a furcsa bungalókat nézte, az új otthonát, ahol új családtagjai várják, akik megértik majd minden gondját-baját – de a családból hamarosan csak családott emberek csoportja lesz megint, és az otthonból egy újabb hely, ahonnan kirúgják. *Áruld el őket!* – figyelmeztette a hang. *Vagy mindent elveszítesz!*

Nem volt választása.

– Igen – hazudta. – Készen állok.

A központi mezőn néhány táborlakó kosárlabdázott. Mutatványszámra menő dobásokat produkáltak. Egyik labda sem pattant le a palánkról. Automatikusan szórták a hárompontosokat.

– Az Apolló-csapat – magyarázta Annabeth. – Ezek minden-
nel brillíroznak, amit fegyverként lehet használni, legyen az új
vagy kosárlabda.

Elsétáltak a tűzgödör mellett, melynek közelében két fickó kar-
dozott.

– Igazi pengék – észrevételezte Piper. – Nem veszélyes?

– Milyen penge vagy, hogy észrevetted! – mondta Annabeth.
– Bocs, rossz szóvicc volt. Az én szállásom ott van. A hatos – bic-
centett egy szürke bungaló felé, amelynek ajtaja fölött egy bagoly-
szobor gubbasztott. A nyitott ajtó mögött Piper könyvespolcokat
látott, kiállított fegyvereket és egy számítógépesített okostáblát,
amilyent az iskolákban szokás használni. A lányok egy térképet
rajzoltak, ami egy csata térképéhez hasonlított.

– Ha már a pengéknél tartunk – folytatta Annabeth –, gyere
utánam!

Pipert az épület hátuljában álló, fémből készült fészerhez ve-
zette, ahol – első ránézésre legalábbis úgy tűnt – a kerti szerszá-
mokat tarthatták. Annabeth kinyitotta az ajtót, de egyáltalán nem
kerti szerszámok voltak benn, hacsak az ember nem akar hadat
viselni a paradicsompalánták ellen. A fészerben fegyverek sora-
koztak: a kardoktól a lándzsákon át a Hedge bunkósbotjához ha-
sonlító buzogányokig.

– Minden félistennek szüksége van valamilyen fegyverre. Hé-
phaisztoszék készítik a legjobbkat, de nekünk is szép gyűjtemé-
nyünk van. Athéné gyermekeinél minden a stratégiáról szól, arról,
hogy a megfelelő fegyver a megfelelő ember kezébe kerüljön. Lás-
suk csak!

Pipernek nem volt kedve fegyverboltban shoppingolni, de tud-
ta, hogy Annabeth csak a kedvében akar járni.

Annabeth elsőként olyan hatalmas kardot nyomott a kezébe,
hogy fel sem tudta emelni.

– Nem jó... – mondták egyszerre.

Annabeth tovább válogatott a fészker hátuljában, és hamarosan valami mással rukkolt elő.

– Egy puska? – kérdezte Piper.

– Egy Mossberg 500-as. – Annabeth úgy húzta fel a fegyvert, mintha gyerekjáték lenne. – Ne aggódj! Emberekre nem veszélyes. Úgy alakították át, hogy mennyei bronzot lőjön ki, és csakis a szörnyekkel végez.

– Hm... Ez sem az én stílusom – vélte Piper.

– Igazad van. Túl hivalkodó.

Visszarakta a puskát, és a számszeríjak közt kezdett matatni, amikor Piper észrevett valamit a szeme sarkából.

– Ez mi? – tudakolta. – Egy tör?

Annabeth előkaparta a fegyvert, és lefújta a port a tokjáról. Úgy nézett ki, mintha hosszú évek óta nem érte volna nap.

– Nem is tudom, Piper – aggodalmaskodott Annabeth. – Nem hiszem, hogy erre lenne szükséged. A kardok általában jobb szolgálatot tesznek.

– Neked is töröd van – mutatott Piper a lány övéről lógó fegyverre.

– Igen, de... – Annabeth vállat vont. – Megnézheted közelebről is, ha szeretnéd.

A fekete, kopott bőrhüvelyt bronzcsík keretezte. Semmi dísz, semmi hivalkodás. Piper kezébe remekül illett a csiszoltfa markolat. Amikor kihúzta a tokjából, negyvencentis, háromszög alakú penge tűnt elő. A bronz úgy csillogott, mintha tegnap fényesítettek volna. Halálosan éles volt. Amikor a pengén meglátta saját, visszatükröződő arcképét, meglepődött. Idősebbnek tűnt, komolyabbnak, nem olyan ijedtnak, mint érezte magát.

– Tényleg illik hozzád – ismerte el Annabeth. – Az ilyen törököt parazoniumnak hívják. Ünnepi alkalmakkor viselték a görög

hadsereg magas rangú tisztjei. A hatalmat és gazdagságot szimbolizálta, de ha küzdelemre került sor, megfelelő védelmet nyújtott.

– Nekem tetszik. Miért kételkedtél benne, hogy jó lesz-e?

Annabeth felsóhajtott.

– Ennek a törnek hosszú története van. A legtöbben tartanak a birtoklásától. Az első tulajdonosa... szóval, alaposan megjárta. Helenének hívták.

Piper igyekezett felfogni, amit hallott.

– Melyik Helenére gondolsz? Csak nem a trójaira?

Annabeth bólintott.

Piper hirtelen azt kívánta, bárcsak sebészkesztyűt húzott volna, mielőtt a fegyverhez ért.

– És csak itt hányódik a fészkerben?

– Mi csupa antik, görög tárgy közt élünk. Ez nem múzeum. Az ilyen fegyverek azért vannak, hogy használják őket. Ezek a mi félisten-örökségeink. Ez a tör Menelaosz, Helené első férjének esküvői ajándéka volt. Helené Katoptrisnak nevezte el.

– Mit jelent a név?

– Tükört – hangzott a felelet. – Látó üveget. Talán mert Helené csak piperetükörnek használta. Harcban talán soha nem forgatták.

Piper ismét a pengére nézett. Egy másodpercig a saját tükörképe meredt vissza rá, aztán a kép megváltozott. A lángok között egy groteszk arc jelent meg. Mintha sziklából faragták volna ki. Ugyanazt a nevetést hallotta, mint álmában. Aztán meglátta oszlophoz láncolt apját a bömbölő máglya előtt.

És elejtette a tört.

– Piper, jól vagy? – Annabeth kikiáltott az udvaron lévő Apollón-kölyköknek: – Felcsert! Segítségre van szükségünk!

– Nem, már... jobban vagyok – nyögte ki Piper.

– Biztos vagy benne?

– Igen, csak... – Megpróbálta összeszedni magát. Remegő ujjakkal felvette a tört. – Csak egy kicsit túl sok volt ez az egész. Ami ma történt. De... a tört szeretném megtartani, ha szabad.

Annabeth habozott. Aztán elhessegette az Apollón-kölyköket.

– Megtarthatod, ha tényleg akarsz. De nagyon elsápadtál. Azt hittem, rohamot kaptál, vagy ilyesmi.

– Nem, jól vagyok – bizonygatta Piper, bár a szíve továbbra is vágatott. – Nincs egy... telefon a táborban? Felhívhatom az apámat?

Annabeth szürke szeme majdnem annyira kikészítette, mint a tőr pengéje. Mintha a másik lány milliányi lehetőséget pörgetett volna végig magában, amíg megpróbált Piper gondolataiban olvasni.

– Mi nem használhatunk telefont – felelte végül. – Ha egy fél-isten mobiltelefonálna, az olyan lenne, mintha jeleket küldene a szörnyeknek a tartózkodási helyét illetően. De... nálam mégis van egy – húzta ki a zsebéből. – Szabályellenes, de ha kettőnk közt marad...

Piper hálásan elfogadta, és megpróbált úrrá lenni kezének remegésén. Távolabb lépett Annabethtől, és a mező felé fordult.

Az apja privát számát hívta, bár tudta, mi lesz az eredmény. Hangrögzitő. Már három napja hiába próbálkozott, az álom óta. A Vadon Iskolában naponta egyszer telefonálhattak. Minden este beütötte a számot, de hiába.

Vonakodva bár, de felhívott egy másik számot is, az apja szemé-lyi asszisztense azonnal felvette.

– Mr. McLean irodája.

– Jane – csikorgatta fogát a lány –, elárulná, hol az apám?

Jane hallgatott egy darabig, talán azon tűnődött, megmenthetné-e a választól, ha letenné.

– Piper, azt hittem, az iskolából nem telefonálhatsz.

– Talán nem az iskolában vagyok. Talán elszöktem, hogy a vadak közt éljek az erdőben.

– Aha – felelte Jane minden aggodalom nélkül. – Megmondom az apádnak, hogy kerested.

– Hol van?

– Házon kívül.

– Maga sem tudja, ugye? – halkította le a hangját Piper, bár bízott benne, hogy Annabeth udvariasságból nem hallgatózik. – Mikor akarja értesíteni a rendőrséget, Jane? Lehet, hogy bajban van.

– Piper, nem akarunk botrányt. Biztos vagyok benne, hogy jól van. Néha eltűnik pár napra. De mindig visszatér.

– Szóval igazam van. Maga nem tudja, hogy ho...

– Mennem kell, Piper – csattant fel Jane. – Jó tanulást!

A vonal megszakadt. Piper káromkodott. Aztán visszaadta a telefont Annabethnek.

– Nem sikerült? – kérdezte Annabeth.

Piper nem felelt, mert nem volt benne biztos, hogy nem fakad ismét sírva.

Annabeth a telefonkijelzőre sandított, és habozni látszott.

– A családneved McLean? Bocs, tudom, hogy nem tartozik rám. De nagyon ismerős valahonnan.

– Gyakori név.

– Igen, lehet. Mivel foglalkozik az apád?

– Bölcsész diplomája van. Csiroki művész.

Ez volt a szokásos válasza. Nem volt hazugság, de a teljes igazság sem.

Amikor ezt mondta, az emberek többsége máris elképzelte az apját, ahogy egy rezervátumban indián szuveníreket árul a turistáknak. Bólogató Ülő Bikát. Kagylópénz nyakláncot. Nagy Főnök feliratú táblácskákat – meg hasonló vackokat.

– Vagy úgy, – Annabeth hangja nem csengett túl meggyőzően. Mindenesetre eltette a telefont. – Jól vagy? Folytassuk a túrát?

Piper az övébe dugta új tórét, és megfogadta, hogy később, ha egyedül marad, kitalálja, hogyan működik.

– Persze, mindent látni akarok.

A bungalók klasszak voltak, de egyik sem volt rá akkora *hatással*, mint a *sajátja*. A feje fölött továbbra sem jelent meg a jel – se egy nyomorék vombat, se más.

A Nyolcas Bungaló teljes egészében ezüstből volt, és a hold fényével derengett.

– Artemisz? – találgatott Piper.

– Úgy látom, jártas vagy a görög mitológiában.

– Olvastam néhány dolgot, amikor apám az egyik projektjén dolgozott.

– Azt hittem, csiroki művészetben remekel.

Piper magában káromkodott.

– Ööö... persze, de néha másfelé is elkalandozik.

Piper biztosra vette, hogy végleg elszúrta: a McLean meg a görög mitológia együtt már túl sok volt. Szerencsére Annabeth fejében nem állt össze a kép.

– Szóval – folytatta Annabeth –, Artemisz a hold istennője, és a vadászaté. De tőle nincsenek táborlakóink. Artemisz az örök szűz, vagyis gyermektelen.

– Oh! – Piper arcára csalódás ült. Mindig kedvelte Artemisz történeteit, és azt remélte, hogy legalább egy jó fej lesz az anyukája.

– Viszont ott vannak Artemisz Vadászai – pontosított Annabeth. – Meglátogatnak néha bennünket. De ők sem a gyermekei,

csak szüzességet fogadott szolgálólányai. Egy csoport halhatatlan tinédzser, akik együtt kalandoznak, és szörnyekre vadásznak.

Piper felkapta a fejét.

– Jól hangzik! Tényleg halhatatlanokká válnak?

– Két esetben ők is meghalhatnak: harcban, vagy ha megtörik a fogadalmukat. Említettem már, hogy le kell mondaniuk a fiúkról? Nincs randi. Soha. Egy örökkévalóságig.

– Oh. Akkor hagyjuk!

Annabeth felkacagott. Egy másodpercig szinte boldognak tűnt, és Piper arra gondolt, hogy jobb időkben szívesen lógna együtt ilyen baráttal.

Felejtsd el, neked itt nem lesz barátod, emlékeztette magát. *Pláne, ha lelepleződsz.*

Továbbmentek a következő bungalóhoz, a Tízeshöz, amely csipkefüggönyös ablakaival, rózsaszín ajtajával meg virágos párkányával egy Barbie-házra hasonlított. Az ajtóhoz sétáltak, az erős parfümillattól Piper majdnem öklendezni kezdett.

– Ah! Ide kerülnek a szupermodellek haláluk után?

Annabeth elhúzta a száját.

– Ez Aphrodité bungalója. A szerelemistennőé. Drew a vezetőjük.

– Ki lenne más! – morogta Piper.

– Nem mind olyan rémesek – mondta Annabeth. – A régi vezetőjük például tök jó fej volt.

– Mi történt vele?

Annabeth arca elkomorult.

– Menjünk tovább!

Megnézték a többi házat is, de Piper csak egyre lehangoltabb lett. Azon tűnődött, hogy talán Déméternek, a földművelés istennőjének a lánya. De Piper minden növényt kinyírt, ami csak a

kezei közé került. Athéné klassz lenne, meg talán Hekaté, a varázslat istennője is. Biztos volt benne, hogy ő ott is nem kívánt gyermekként végzi majd, ahol minden kölyök megtalálja az anyját vagy az apját. Egyáltalán nem várta az esti tábornozást.

– A tizenkét olimposzi istennel kezdtük – magyarázta Annabeth. – A hímnemű istenek bungalói balra, a nőneműeké jobbra. Aztán tavaly kiegészítettük őket azon istenek szálláshelyeivel, akiknek nincs trónjuk az Olimposzon: Hekatééval, Hádészével, Íriszéval...

– És kié az a két nagy épület a sor végén? – tudakolta Piper.

Annabeth összevonta a szemöldökét.

– Zeuszé és Héráé. Az istenek királyáé és királynőjéé.

Piper elindult feléjük. Annabeth unott arccal követte. Zeusz háza leginkább egy bankra emlékeztette fehér márványfalával, homlokzati oszlopaival és villámokkal díszített, fényes bronzajtajával.

Héráé valamivel szerényebb méretű volt, de hasonló stílusban épült. Csak az ajtókra különböző színekben csillogó pávafarokmintákat véstek.

A többi szállással ellentétben, melyek mind hangosak voltak és forgalmasak, mint egy átjáróház, Zeusz és Héra háza zárva volt, és némaság honolt bennük.

– Ezek üresek? – kérdezte Piper.

Annabeth bólintott.

– Zeusznek már nagyon régen nem született gyermeke. Vagyis nem nagyon. Zeuszt, Poszeidónt és Hádészt, a legidősebb testvéreket, csak Nagy Háromságnak szoktuk nevezni. A gyermekeik nagyon erősek és veszélyesek. Az utóbbi hetven évben próbálták elkerülni, hogy félisten gyermekük szülessen.

– Csak próbálták?

– Előfordult, hogy... ööö meginogtak. Van egy barátnóm, Thália Grace-nek hívják, ő például Zeusz lánya. De felhagyott a táborlakósággal, és csatlakozott Artemisz vadászaihoz. A kedvesem, Percy, Poszeidón fia. És van egy Nico nevezetű fiú, néha felbukkan itt a táborban, ő Hádész fia. Rajtuk kívül nincs más félisten, aki a Nagy Háromság gyermeke lenne. Vagy mi nem tudunk róla.

– És Héra? – nézett Piper a pávatollas ajtóra. Valamiért nyugtalanította.

– A házasság istennője – közölte Annabeth visszafogottan, mintha megpróbálná elkerülni, hogy káromkodjon. – Neki csak Zeusztól vannak gyermekei. Tehát nincsenek félisten leszármazottai. Épületet is csak tiszteletből kapott.

– Úgy látom, nem kedveled őt – észrevételezte Piper.

– Hosszú történet a kettőnk kapcsolata – vallotta be Annabeth. – Azt hittem, békét kötöttünk, de amikor Percy eltűnt... volt egy furcsa álmom vele.

– Azt mondta neked, hogy gyere el értünk – mondta Piper. – És te azt hitted, Percy is ott lesz.

– Ejtsük a témát! – kérte Annabeth. – Héráról jelen pillanatban nem sok jót mondhatnék.

Piper a küszöbre tekintett.

– Ki szokott ide járni?

– Senki. Csak tiszteletből építették neki, mint említettem. Senki nem lakik benne.

– Valaki azért mégis – mutatott Piper a poros küszöbön lévő lábnyomra. Próbaképpen megnyomta az ajtót, mire az kinyílt.

Annabeth hátralepett.

– Ööö, Piper, nem hiszem, hogy be kéne...

– Nem arra születtünk, hogy veszélyes dolgokat műveljünk? – sétált be a lány.

Héra háza nem számított azon helyek közé, ahol Piper szívesen lakott volna. Hideg volt, mint egy hűtőszekrényben. A terem közepén lévő háromméteres szobrot, mely a trónján ülő Hérát ábrázolta hullámszórt köntösben, oszlopok vették körül. Piper mindig azt hitte, a görög szobroknak fehér, üres szemük van, de Héra színesre festett szeme teljesen emberinek tűnt volna, ha nem olyan nagy. Piper úgy érezte, Héra követi őt szúrós tekintetével.

Az istennő lábánál lévő bronz parázstartóban tűz égett. Piper agyán átfutott, hogy vajon ki táplálja, ha a ház mindig üres. Héra vállán sólyom ült, a kezében egy lótuszvirággal díszített dolgot tartott. Fonott hajának csigái feketék voltak. Bár mosolygott, a szeme hideg maradt és számító, mintha ezt üzenné: *Anyátok jobban tudja. Ne álljatok az utamba, mert eltaposlak benneteket!*

A szobron kívül más nem volt odabent, se priccsek, se bútorok, se fürdőszoba, se ablakok, semmi, amit egy esetleges lakó használhatna. Bár Héra a házasság és az otthon istennője volt, a hajléka Pipert inkább egy sírboltra emlékeztette.

Nem, Héra nem lehet az anyja. Ha másban nem is, *ebben* Piper biztos volt. Nem a rokonság hozta ide, hanem a félelem, ami a közelében felerősödött. Az álma, a szörnyű ultimátum, amit kapott. Mindez valahogy kapcsolatban állt ezzel a hellyel.

Megdermedt. Nem voltak egyedül. A szobor mögött lévő kis oltárnál fekete kendőbe burkolózott alak állt. Csak tenyérrel felfelé fordított kezei látszódtak. Mintha valamit kántált volna: imát vagy varázslatot.

– Rachel?! – kapott levegő után Annabeth.

A lány megpördült. A lehulló kendő nem takarta tovább a vörös hajzuhatagot és a szeplős arcot, mely nem illett a kabin mogorvaságához, sem a fekete kendőhöz. Tizenhét lehetett, egy átlagos

tinédzser, zöld blúzban és világítósfilccel telifirkált, szakadt farmerban. A hideg padló ellenére sem viselt lábbelit.

– Szia! – futott Annabethhez. – Bocs! Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam.

Néhány percig Annabeth eltűnt fiújáról beszéltek – hogy nincs róla hír, satöbbi –, amikor Annabethnek végre eszébe jutott a magát egyre kínosabban érző Piper.

– Milyen udvariatlan vagyok! – mentegetőzött. – Rachel, ő itt Piper, az egyik félvér, akit ma megmentettünk. Piper, bemutatom neked Rachel Elizabeth Dare-t, az Orákulumunkat.

– Ő a barlanglakó barátod – találgatott Piper.

Rachel elmosolyodott.

– Pontosan.

– Szóval orákulum vagy? – kérdezte Piper. – Meg tudod mondani a jövőt?

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy a jövő időnként megrohan – felelt Rachel. – Prófeciákat közlök. Az Orákulum lelke néha megszáll, és olyan fontos dolgokat mond általam, amiket senki sem ért. De a prófeciákban benne rejlik a jövő.

– Oh – állt Piper egyik lábáról a másikra. – Klafa.

Rachel felkacagott.

– Ne aggódj, mindenki hátborzongatónak találja a dolgot. Még én is. De általában ártalmatlan vagyok.

– Te is félisten vagy?

– Nem. Egyszerű halandó – felelt Rachel.

– Akkor mit keresel... – mutatott körbe Piper.

Rachel mosolya elhalványult. Először Annabethre sandított, aztán Piperre.

– Volt egy megérzésem. Percy eltűnése valahogy kapcsolatban áll ezzel a hellyel. Megtanultam hallgatni a megérzéseimre. Különösen az utóbbi hónapban, mióta az istenek elnémultak.

– Elnémultak? – kérdezte Piper.

Rachel homlokráncolva nézett Annabethre.

– Még nem mondtad neki?

– Még nem jutottunk el idáig – mondta Annabeth. – Piper, ami az utóbbi hónapot illeti... nos, az teljesen normális, hogy az istenek nem beszélnek gyakran a gyermekeikhez. De üzeneteket azért kapunk hébe-hóba. Néhányan még az Olimposzra is ellátogatnak. Én gyakorlatilag az egész szemesztert az Empire State Building tetején töltöttem.

– Hol?

– Napjainkban ott van az Olimposz bejárata.

– Vagy úgy – grimaszolt Piper. – Végül is, miért ne?!

– Tudod, a Titán Háború során elpusztult Olimposzt Annabeth terve alapján építették újjá – magyarázta Rachel. – Annabeth ügyes építész. Ha látnád a salátabárt, amit...

– De a lényeg – vette át a szót Annabeth –, hogy egy hónapja kezdődött, mármint az Olimposz hírzárlata. A kaput lelakatolták, senki sem juthat be. Az okát senki sem tudja. Mintha az istenek elzárták volna magukat előlünk. Még az anyám sem válaszol az imáimra, és a táborvezetőnket, Dionüszoszt visszarendelték.

– Nektek a... bor istene volt a táborvezetőtök?

– Igen, de ez...

– Tudom, hosszú történet – fejezte be helyette Piper. – Folytasd, kérlek!

– Tényleg az. A félistenekért továbbra is jelentkeznek, de ezen kívül semmi. Se egy üzenet. Se egy látogatás. Semmi jel, hogy az istenek meghallanák szavunk. Mintha valami történt volna, valami nagyon rossz dolog, aztán egyszer csak Percy is eltűnt.

– És Jászon feltűnt az iskolakiránduláson – egészítette ki Annabeth szavait Piper. – Kitérőlt emlékezettel.

– Ki az a Jászon? – kérdezte Rachel.

– A... – Piper leállította magát, mielőtt azt mondta volna, hogy a „fúm”, de az erőfeszítésbe belesajdult a szíve. – A barátom. Az előbb Annabeth azt mondta, hogy Héra látomást bocsátott rá álmában.

– Pontosan. Ez volt az első üzenet az istenektől hosszú idő után. Ráadásul Héra küldte, a legkevésbé segítőkész istennő, még hozzá annak a félistennek, akit a legkevésbé kedvel. Azt üzenete, megtudom, mi történt Percyvel, ha elmegyek a Grand Canyon teraszára, és megkeresem az „egycipőjű embert”. De csak benneteket találtalak ott, meg Jászont az egy cipőjével. És nem nagyon értem a dolgot.

– Valami rossz dolog történik – értett egyet Rachel. Piperre nézett, akit hirtelen elfogott a vágy, hogy beszámoljon nekik az álmáról, hogy elmondja, ő tudja, mi folyik itt – vagy legalábbis annak egy részét. És hogy a rossz dolgok még csak most kezdődnek.

– Lányok – kezdte –, nekem most...

Mielőtt befejezhette volna, Rachel teste megfeszült. Szeme zöldes fényben derengett, és megragadta Piper vállát.

Piper megpróbált kiszabadulni, de Rachel ujjai vaskampókként szorították.

– Szabadíts ki! – mondta Rachel, de egy idős nő hangján, ami mintha egy alagútból visszhangzott volna, valahonnan messziről. – Szabadíts ki, Piper McLean, különben a föld gyomra emészt el bennünket! Napfordulókor mindennek vége.

A terem forogni kezdett. Annabeth megpróbálta Rachelt levakarni Piperről, de hiába erőlködött: zöld ködgomolyba burkolóztak, és Piper többé azt sem tudta, ébren van-e, vagy álmodik. A hatalmas szobor mintha felemelkedett volna a trónjáról. Piper fölé hajolt, és átdöfte pillantásával. Ajkai szétnyíltak, és Pipert émelítően erős parfümillat csapta meg. Ugyanazon a visszhangos hangon szólalt meg, mint Rachel: *Az ellenségeink készülődnek.*

*A tüzet köpő csak az első közülük. Ha meghajolsz az akarata előtt,
a királyuk feltámad, és mindegyikünket elpusztít. SZABADÍTS
KI!*

Piper térde megrogyant, és minden elsötétült.